

LOEKIE'S GROTE VACANTIE

DOOR
PHÉ WUNBEEK

MET TEKENINGEN
VAN
ELTHA BEHAGE

G.F.CALLENBACH UITGEVER NIJKERK

L_OEKIE'S
GROTE
VACANTIE

LOEKIE'S
GROTE VACANTIE
DOOR PHÉ WIJNBEEK

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

Tikkie! jij bent 'm!"

„En na een vinnig tikje op Bertjes armpje vloog Loekie midden tussen de rozen door, was in twee sprongen het grind over, en viel dan hijgend op een stoel in de veranda neer. De veranda was „pas". Daár mocht je niet getikt worden.

„Oóóó!" riepen vier stemmetjes haar na, „je màg niet door de rozen lopen!"

En Bertje, helemaal niet blij met de tik van Loekie, haalde uit: „Dàt zal ik an Pappie vertellen!"

„Hèèè — kleine klikspaan!" jouwde Loekie terug, „net of je zèlf niet es iets doet, wat je niet mag."

Het wilde spelletje was opeens uit. Langzaam, moe van 't hollen en vliegen, slofte het viertal nu óók naar de veranda. Bertje en Boy, de tweelingen van zeven, Anneke van negen met haar buurvriendinnetje Iedje, Loekie, al elf, en dus de grootste, baasde over dat hele troepje — altijd moest háár zinnetje doorgedreven — het spelletje dat zij bedacht, moest gespeeld worden. En nu had ze wéér door de rozen gelopen, terwijl Paps 't nog zó verboden had.

Anneke zag opeens een grote, gele roos, die gebroken was.

„O Loek! Kijk es, wat je gedaán hebt! Ai, wat een mooie — die is nou kapot!"

En ze hurkte erbij neer, pakte de mooie bloem voorzichtig op. . . . Iedje kwam er óók bij. . . .

Maar daar stooft Loekie op hun af, pakte ze elk bij een arm en trok ze driftig overeind.

„Hou toch op, vervelende kinderen! Moet Paps of Mammie jullie zien? Ssst — niks zeggen, dan merken ze 't misschien niet ééns —"

Anneke, een stil, blond kindje, keek met grote, verwonderde ogen naar Loekie op.

„Maar je moet 't toch zeggen, Loek?"

„Ach welnéé, kind!" deed Loekoe onverschillig, de twee meisjes meetrekkend naar de veranda — „wat geeft 't nou, één zo'n bloem? Kijk es, hoevéél er zijn!"

„Nou, en ik zeg et tòch!" drensde Bertje, die slaap kreeg, want 't was al bijna zeven uur.

„Klikspaan, boterspaan!" jouwde Loekie weer, haar blote,

„Zal je 't nooit zeggen, Bertje?“

bruine benen heen en weer schommelend onder de witte bank.
„Als je 't durft doen, dan zeg ik, dat jij vanmorgen van de
bruine suiker gesnoept hebt!“

Bertje zei niets meer — maar stak het vingertje, waarmee hij
in z'n ogen had zitten wrijven, in z'n mond.

„Nou, en as jij van Bertje klikt —“ begon Boy dadelijk te ver-
dedigen — „dan — dan —“

„Nou wàt dàn?“

„Nou, dan zeg *ik* dat — dat —“

„Hèè — nòg een klikspan!“

„Nou, en —“

„Hoor es eventjes,“ dreigde Loekie toen opeens, „als je 't durft
zeggen, Bertje, en Boy ook, dan zal ik jullie verschrikkelijk
slàán!“

Ze was opgesprongen, en stond dreigend voor de kleine jon-
gens, haar hand omhoog, alsof ze slaan wou.

Bertje begon dadelijk te huilen.

„Zal je 't nóóit zeggen, Bertje?”

„Nee-ee — nee-ee. . .” huilde Bertje.

„Jij ook niet, Boy?”

„Née —” Boy was bang voor slaag.

„En jullie óók niet, hoor!” snauwde ze dan nog naar Iedje en Anneke, die al heftig van née schudden. Loekie wist wel, hoe ze tegen die vier doen moest. Bertje en Boy dreigen met slaan, maar Iedje en Anneke — ohé, die deden precies, wat je wou, als je maar éven snauwde of driftig deed.

„Nou vooruit —” commandeerde Loekie, „we beginnen weer — Bertje, jij was em!”

Maar de pret was weg, en ze hadden geen van alleen meer zin, om mee te doen.

Juist wou Loekie weer gaan opspelen, toen Mams de tuin inkwam.

„Zeven uur, jongens! Kom, Bertje, kom Boy —”

Bertje was dadelijk gewillig, maar Boy vond 't nodig, om nog wat tegen te sputteren. Maar Mammie stoorde zich nergens aan, en joeg ze met een grapje naar binnen.

„Loekie!” riep ze achterom, „Loekie, is àl je huiswerk al af?”

„Ach nee Mams — maar —”

„Dan éérst naar binnen! Denk er toch aan, dat 't vlak voor de vakantie is! Hè kindje, wat moet ik toch altijd op je letten! Anneke is klaar, hè?”

„Ja Mammie —”

Mopperend slofte Loekie de gang door, achter Mams aan. Dat vervelende huiswerk ook! Je kon nóóit es lekker spelen — de hele dag op school, en 's avonds nog werken bovendien! Mams hoorde haar wel sloffen en mopperen, och, ze vond 't ook wel saai voor Loek, dat ze met dit mooie weer niet aldoor buiten kon spelen — maar werken ging nu eenmaal vóór — en wie niet trouw leert, wordt nooit een flinke meid.

„Kom meisje! De vakantie komt al zo dichtbij! Nog maar twee weekjes, en dan mag je de héle dag buiten spelen, met alle boeken in de kast!”

„Kan me niks schelen!” mopperde Loekie weer. Met een boos gezichtje trok ze in de lege huiskamer een stoel bij de tafel — diepte uit haar tas het Franse boekje op, en begon onwillig de repetitie te dreunen.

Toen klepte opeens de brievenbus.

Je hoorde 't gekraak van papieren — nu viel alles op de mat. Loekie, blij met de afleiding, was de gang al in, raapte alles op. Drie brieven, een briefkaart en de avondkrant. Wat lekker véél! Zou Paps wel leuk vinden, als hij dadelijk thuiskwam van Meneer Hartman. Ze maakte er een mooi stapeltje van, en legde het op een punt van de tafel. Toen legde ze alles náást elkaar — en dan ging ze de afzenders lezen.

Dit was allemaal véél leuker dan dat nare Frans leren — en dan nog wel een repetitie! Hè, wat was dát nou? T. van Roest-Verhave? Dat was Tante Toos; Zou er iets bizonders zijn? En deze brief was van — —

Met een plof gooide ze alles neer — Paps' fluitje in de gang! En ze mocht nooit aan de post zitten. . . .

En toen Paps binnenkwam, zat ze netjes te leren.

„Zo, meisjesmaat! Post geweest? Ah ja!”

„Wat bent U gauw terug, Paps!”

„Ja hè?” knikte Paps, de briefkaart lezend, „Meneer Hartman was niet thuis — jammer —”

Loekie dreunde verder. Was dat de brief van Tante Toos, die Paps nu openscheurde?

Maar ineens stak Paps alles in z'n jaszak.

„Dat lees ik op de veranda wel door — 't is zonde om in huis te zitten met dat mooie weer — maak jij ook maar gauw, dat je nog 'n poosje buiten komt! Nog niet klaar?”

„Nog làng niet!” overdreef Loekie zuchtend.

„Heb je soms eerst gespééld?”

„Och — eventjes maar, Pappie —”

„Tja — dan is 't je eigen schuld, hè? Eérs't werken en dàn spelen!”

„Och —” pruilde Loekie.

Ze hoorde Paps de gang doorgaan, en de achterdeur uit. Liesbeth rammelde in de keuken met de theeboel — Mams kwam van boven, ging óók naar de tuin. Nou gingen ze allemaal gezellig in de veranda zitten — en zij moest alleen in die suffe huiskamer — boos schopte ze tegen de tafelpoot — — Ze wou geen Frans meer leren — ze dééd 't niet. . . .

Maar dan schrok ze opeens. Als Paps nou die geknakte roos es zag? Dàn. . . . nee, ze ging toch maar liever *niet* naar buiten! En maar goed leren — want ànders was 't helemáál erg. . . .

Om kwart voor acht ging Anneke naar bed. Ze keek even om 't hoekje van de deur.

„Pappie heeft nog niks gemerkt!”

In haar hartje was Loekie èrg blij met die boodschap — maar ze wou 't niet laten merken, en snauwde daarom:

„Kan me niks schelen! Bemoei je maar met jezelf, hoor!”

„Hèè — wat ben je toch altijd boos —” Anneke droop teleurgesteld af. Nou had ze gedacht, dat Loekie blij zou zijn — maar tòch was ze boos. Loekie was alléén maar lief, als je deed wat zij wou, of als je haar prees. Anders was ze boos en snauwerig. Iedje en zij hadden nog een heleboel gepraat over die mooie roos. Ze hadden 't eerst allebei wàt lelijk gevonden, dat Loekie 't niet eerlijk wou zeggen — je moest toch alles vertellen aan Mammie? Maar Loekie was de oudste, en als zij vond, dat 't *niet* hoefde — dan hóéfdde 't misschien ook niet!

Natuurlijk volgde ze Loekie's voorbeeld — Loekie, die alles zo goed wist, en zovéél durfde!

Het was tien voor half negen, eer Loekie naar buiten ging. Nou, in die tien minuutjes zou Paps wel niets meer merken! En ze wou zo dolgraag horen, of er iets bizonders stond in de brief van Tante Toos — over Juud of Ery of kleine Puck.

„Klaar, Loek?” vroeg Mams, als ze de veranda in kwam.

„Ja Mams — o, gaat Paps sproeien?”

„Ja! 't Is zólang droog geweest!”

„O...” Loekie liet haar benen weer schommelen — keek naar Paps, die met de tuinslang bezig was. Nu zou ze maar gauw weggaan — Mams zei tòch niks van de brief...

„Ik ga naar bed, Mams!”

„Naar bed —? Hè — 't is nog vóór half negen! Wat mankeert jou?”

„Och niks — ik heb slaap — Nacht Mams —”

„Nacht kindje —” en Mams gaf haar een zoen terug, keek haar dan verwonderd na, toen ze Paps welterusten-zeggen ging.

Loekie stooft naar binnen — keek nog even om de keukendeur — maar Liesbeth was uit.

Ziezo, dat was goed gegaan! Ze treuzelde nog wat rond in de huiskamer — want om nou al vóór half negen naar bed te gaan — niks leuk! Had ze nou maar nièt door de rozen ge-

hold, dan zou er niks gebeurd zijn — en was ze nu nog fijn buiten — mocht ze misschien wel even sproeien — waarom was ze ook altijd zo wild —

Loekie mopperde op zichzelf. Kom, ze zou nou maar naar boven gaan. . . .

Dan, opeens, rammelde heftig de achterdeur. Driftig geveeg van voeten — en Paps' boze stem:

„Loek! Loekie! Ben je al boven?”

Loekie kromp in elkaar — daar had je 't! Nu moest ze tevoorschijn komen. . . .

Langzaam deed ze de deur open.

„Ben je dáár? Kom jij es even hier, meisje!”

En Loekie kwam, tot ze recht tegenover Paps stond.

„Ik denk, dat *jij* wel wat méér van die geknakte roos afweet, hè? Vertel me eens, *wie* van jullie heeft tòch weer door de rozen gelopen?”

„Loekie's hoofdje, vuurrood nu, zakte diep neer.

„*Ik* —” fluisterde ze.

„Zó, was *jij* dat weer. Net wat ik dacht. En *wist* je, dat die bloem geknakt was?”

„Ja Paps —” bijna onhoorbaar was 't antwoord.

„Wel, ondégende meid dat je bent! En heb je daar maar heel kalm *niets* van gezegd? Is dát een voorbeeld voor de kleintjes? En moet jij zèlf zo oneerlijk worden?”

Loekie snikte.

„Nee Paps —” snufte ze.

„Nou, ik ben heel erg boos op je. Ga maar weg. Oneerlijkheid is nog èrger dan ongehoorzaamheid!”

Paps draaide zich om, liep weer naar buiten. Hard sloeg de tuindeur achter hem dicht.

Nog snikkend bleef Loekie even staan — dan, heel langzaam, ging ze de trap op, naar 't kamertje, waar ze met Anneke sliep. Gelukkig was Anneke niet meer wakker — en Loekie kroop in bed — heel erg verdrietig.

O, wat was alles nu weer akelig! Paps boos — Mams natuurlijk óók — ze was toch wel een héél ongelukkig kind! Ze had niets geen prettig leventje — altijd maar op school zitten of leren — en iedereen was boos tegen haar —

Daar piepte zachtjes de kamerdeur — Loekie gluurde over 't dek heen — 't was *Mams!*

Op haar tenen, om 't slapende Anneke, sloop Mams naar Loekie's bed, ging zitten op een stoeltje, dat ze bijtrok.

Loekie bewoog zich onrustig — kroop diep wèg onder de deken. . . .

Maar Mams trok eenvoudig de deken opzij, keek haar ernstig aan.

„Kindje, kindje, wat heb je nu weer gedaan?”

En Loekie snikte weer hardop — met horten en stoten zei ze Mams alles — hoe náár alles toch was voor haar. . . .

Geduldig hoorde Mams alles aan — maar dàn zei ze:

„Zeker, Loekie, zoals *jj* 't voorstelt, heb je gelijk, maar dat is precies verkeérd. Je hebt veel akelige dingen — maar. . . . meestal door je *eigen* schuld!”

Loekie vloog op.

„Maar Mams — ik —”

„Nee, nee, *stil* nu es. Door je *eigen* schuld komt het. Ik heb je al zo váák gezegd, maar je gelooft het nooit. Als *jj* eens wat liever wordt, dan zal alles om je heen véél prettiger zijn. Of dacht je soms, dat 't voor Paps en mij prettig was, zo'n ondeugend, ongehoorzaam dochtertje te hebben? Denk dáár maar es over. En dàn, je wilt toch óók een kindje van den Heer zijn? Dat kan je alléén maar, door gehoorzaam en lief te zijn. Vriendelijk tegen Anneke en de kleintjes — en mijn grote dochter — zullen we dàt nu es proberen?”

„Já Mams!” knikte Loekie.

„Goed dan. Geef me maar een dikke zoen, en een voor Paps — zo — en ga nu maar lekker slapen — maar vergeet niet, eens héél goed te denken, over wat ik je gezegd heb!”

Toen Mams allàng beneden was — lag Loekie nòg wakker. Mam's grote dochter zijn — ja, dàt wou ze wel — en ze zou óók niet meer door de rozen hollen — en niet oneerlijk zijn — maar 't was wel *erg* moeilijk, om altijd maar gehoorzaam te zijn en lief voor de kleintjes — die kinderen waren zèlf vervelend — och, Mams wist er niks van. . . .

En zó viel Loekie in slaap.

Maar och, die goeie voornemens!

Tèlkens probeerde Loekie, om wat liever te zijn — en aldoor ging 't weer mis. En dat kwam, omdat ze *altijd* bij de anderen begon, en *nóóit* bij zichzelf.

Als Anneke en Iedje nou niet mee wilden doen als *zij* verstop-pertje spelen wou, hoe kon ze *dàn* lief zijn?

En als Bertje en Boy haar hele stapel schoolboeken over de grond gooiden, hoe kon *zij* 't dan laten, om ze te slaan?

In de brief van Tante Toos had iets héél prettigs gestaan.

Paps had 't 's morgens aan 't ontbijt verteld.

„Tante Toos heeft ons een brief gestuurd, jongens — en weet jullie, wat ze vráágt?”

„Nóú?”

Vier paar ogen keken Paps verlangend aan.

Paps wachtte even, plagend.

„Hè toe dan, Paps!” gilden Bertje en Boy al.

Loekie, nog een beetje onder de indruk van Pap's boosheid van de vorige avond, en haar eigen goeie voornemens, had niet méégeroepen. Ze wachtte maar af, dat Paps 't zei:

„Tante Toos en Oom Henk gaan de grote vakantie heel prettig uit. Ze gaan met alle kinderen naar zee, in een heel groot huis.

En zie je, nu is er zóveel plaats in dat huis, dat — dat — — nou, wat denken jullie?”

Maar ze durfden géén van allen wat te zeggen — nee hoor —

„Vertel 't ze dan maar, Paps!” zei Mammie dan.

„Nou, dat huis is zó groot, dat jullie er alle vier nog wel bij in kunnen!”

„Ooo! Oooo!” juichend schreeuwden ze alle vier door elkaar.

Loekie 't hardst. Nee maar, zóiets fijs! De heele zomervacantie naar zee, met Juud en Ery en Puck — kon je iets héérlijkers bedenken?

„Zeg Mams, gaan we dan metéén, de éérste dag al?” vroeg ze opgewonden door 't wilde geschreeuw van de tweelingen heen.

Anneke was allang bedaard, en zat nu stilletjes te bedenken, dat ze Tineke mee zou nemen, en Dolly, de grote babypop, die Ery nog niet gezien had — en ze zou kuilen scheppen waar àlle poppen in mochten zitten —

„Nou —” zei Mams bedenkelijk, „de éérste dag? Dàt moeten

Beslist de eerste week.

we nog verder afspreken — maar in elk geval heel gauw!”

„Beslist de eerste week?” drong Loekie nog.

„Beslist de eerste week!” beloofde Mams.

„Ha! Fijn! Dat ga 'k gauw aan Dory en Miep vertellen! Zal je ze zien kijken!”

„Ja ja —” zei Paps toen opeens heel nadrukkelijk, „maar er is nog iets bij! Jullie juichen nu wel, maar er zijn nog rapporten in 't zicht — en wie niet *overgaat* op school — tja, *die* kan natuurlijk niet *mée* gaan!”

Het bleef even heel stil — en ze keken mekaar eens aan.

„Dus goed je best gedaan met de repetities!” zei Mams nog.

En dat beloofden ze alle vier. Want zelfs de tweelingen, die naar de tweede klas zouden gaan, hadden al zorgen voor de overgang — nou hoor, ze deden al wàt echt mee!

Dat was nu allemaal al lang geleden.

Want morgen zou 't de grote dag zijn — de *overgang*!

Natuurlijk was er die weken àl maar gepraat over 't uitgaan

— en Loekie had best gemerkt, dat er heel wat brieven van Tante Toos gekomen waren!

't Was een prettige geheimzinnigheid geworden — want Paps en Mams zeiden niet veel over die brieven, ze haalden alleen maar de overgang erbij.

En nòg iets. . . .

Tèlkens had Paps moeten zeggen:

„Loekie, als je niet gehoorzamer bent, en liever tegen de anderen, heb ik géén zin om jou een prettige vacantie te bezorgen!”

En ook dáárdóór kwam het, dat Loekie meer haar best deed, dan anders.

Of dat de *goeie* manier was? Je best doen, om de beloning, die er nà komt?

Dáár dacht Loekie maar liever niet aan. . . .

't Was nu de laatste avond voor de overgang, en er was niet veel drukte geweest. Zelfs Bertje en Boy hadden geen wilde spelletjes gedaan, en hadden zich hélemaal niet verzet, toen Mams hun naar bed wou brengen. Anneke had een deuntje gehuild van narigheid, omdat ze zo vrééselijk bang was, dat die heerlijke strandpret niet dóór zou gaan!

En Loekie?

„O, ik ga natúúrlijk over!” zei Loekie telkens. En ze knikte heel stevig erbij.

Maar. . . . heel diep in haar hartje kneep 't soms zo raar. . . .

Toen ze zich uitkleedde om naar bed te gaan, voelde ze zich helemaal niet rustig.

Als 't nu nog eens mis ging? Ze wisten nog niet, *wanneer* ze gaan zouden, dat bleef met al 't andere een grote verrassing! Ze had heusch goed haar best gedaan — ze hield wel van leren als 't maar geen Frans was. Maar tòch kende ze meestal ook die lessen wel.

Ze kroop in bed — keek eens naar Anneke, die helemaal onder 't dunne zomerdek gekropen was.

„Anneke! Slaap je al?”

Opeens sloeg het dek weg van Anneke's vuurrood hoofdje, zodat je àl haar verwarde haar zag.

„Nee — ik kan niet slapen — o Loekie, ik ben toch zó bang!”

„Bang? Flauw kind — we gaan natúúrlijk *allemaal* over! Wat dacht je anders?”

Loekie's zekerheid troostte Anneke wel een beetje.

„Weet je 't zéker, Loekie?”

„Natuúrlijk!” zei Loekie zó beslist, alsof ze Meneer de Vries zélf was. Meneer de Vries was de hoofdonderwijzer van de school, en hij schreef *zelf* alle rapporten. Dan zette hij er onder: Bevorderd tot de tweede klas, of tot de derde of vierde — en als je *niet* overging, dan stond er: „*Niet bevorderd*”.

Loekie dacht, dat *zij* wel graag hoofdonderwijzer zou willen zijn — en dan zou ze *alle* kinderen goeie cijfers geven — en ze óók allemaal laten overgaan — hè ja — maar behalve die ake-
lige Mientje van Veen — en Jaap van Tol, die zo vals knik-
kerde. . . . o, en Gerrit de Bruin, die zo gauw schelden kon. . . .

„Zeg Loekie. . . .”

Loekie's droom werd opeens verstoord door Anneke's klein stemmetje.

„Ja? Wat is er?”

„Wanneer zouden we nou gáán, Loek?”

„Och kind, hoe weet *ik* dat nou? Zaterdag misschien — of
Maandag —”

„Zaterdag —” peinsde Anneke, „dat is nog drie dagen — en
zou 't een gróót huis zijn, Loek, en dicht bij de zee? En zouden
alle poppen meemogen? En zouden we nieuwe jurken krijgen en
zouden Paps en Mammie ons wegbrengen, en —”

„Och kind, hou toch op!” gilde Loekie, met haar armen
zwaaiend, „je vraagt de laatste tijd niks anders, en ik wéét 't
toch niet? Nèt zo min als jij! Zánik toch niet zo!”

„Meisjes!”

Dát was Paps' stem aan de trap.

„Já Paps —” Loekie was ineens gekalmeerd.

„Wat *is* dat voor een geschreeuw? Willen jullie wel es dáde-
lijk stil zijn, en slapen gaan?”

„Já Paps —”

En toen werd het stil.

Het was vreselijk onrustig in de klas.

Natuurlijk hoefde er niet meer gewerkt te worden, die laatste
morgen, maar zelfs voor 't leuke verhaal, dat Meneer Velders
voorlas, was geen aandacht. O, wat ging de tijd langzaam om
— 't werd vast nóóit half elf!

Allerlei vacantielplannen werden befluisterd — en Meneer Vel-
ders kneep die morgen maar een oogje dicht. Maar niet enkel

de vakantie maakte de klas onrustig — nee, 't waren vooral de rapporten!

Die rapporten — èn... de overgang!

Straks, om half elf, zouden, als altijd, alle klassen bij mekaar geroepen worden in 't Gymnastieklokaal — en daar zou Meneer de Vries dan de rapporten uitreiken — o, dat was altijd een akelig uurtje! Want Meneer de Vries begon bij de hoogste M.U.L.O.-klas, en dan duurde 't wàt lang, eer je aan de beurt was, vond Loekie. Ze zat nu in de vijfde — en als ze overging, in de zesde; Hè fijn, om in de zesde te zitten — dan hoorde je al zo echt bij de *groten* —

Rustig las Meneer Velders dóór — tot opeens — daar werd op de deur getikt!

De hele klas hield de adem even in — dit was *het* grote ogenblik!

Thea van Dijck, een meisje, dat pas M.U.L.O.-examen gedaan had, kwam de klas in —

„Meneer, of U over vijf minuten komt met de klas —”

„Best, hoor Thea — als ze tenminste mééwillen!”

„Ja! Ja! Jááá!”

Het was opeens een uitgelaten geschreeuw — ze sprongen uit de banken — een paar jongens sloegen met hun vuisten op de lessenaars —

„Ssst! Stilte, jongens — straks op straat mogen jullie tekeer gaan, zovéél je wilt, maar nu rustig zijn!”

In 't gymnastieklokaal was 't al aardig vol, toen de vijfde binnen kwam. Loekie, gearmd tussen Dory en Miep, kòn zich niet stil houden. Ze stonden met hun drieën om alles te giege-len — en telkens moest Meneer Velders hun verbieden.

Toen alle klassen binnen waren, sloot juffrouw Vaandrig de deur. Achter de tafel zat Meneer de Vries met een paar heren van 't schoolbestuur — en vóór hem, aan de andere kant van de tafel, stonden de klassen met hun onderwijzers en onderwijzeressen.

Loekie lachte tegen Anneke, die bedrukt vóór zich keek — en ze wuifde stiekum, haar hand laag, tegen Bertje en Boy, die helemaal vóóraan stonden, en hun ogen uitkeken — ze maakten dit voor de éérste keer mee!

Daar begon Meneer de Vries. Hij hield eerst een soort toespraak tegen de hele school, en toen tegen de leerlingen, die al

examen gedaan hadden. De geslaagden waren er allemaal — alleen de twee jongens, die gezakt waren, ontbraken.

En dan kwamen de rapporten aan de beurt! O, o, wat ging dat langzaam! De meesten kregen een prijsje of een vermaning er bij — sommigen zelfs een ståndje. . . .

Hoe langer 't duurde, hoe banger Loekie werd! Als 't nu tòch eens *mis* was. . . .

Eindelijk. . . .

„Loekie Verhave —”

„Ja Meneer —”

Hè, wat een rare, schorre stem —

„Loekie, hier heb ik jouw rapport. 't Is over 't geheel wel goed, meisje, alleen wat beter jaartallen leren, hè? Voor geschiedenis zie ik maar een vijf! En dan nòg iets. Een beetje kalmer en aardiger zijn in de klas — niet zo gauw ruzie maken of boos zijn op Meneer Velders — beloof je me dat, Loek?”

„Ja Meneer —”

„Kom dan je rapport maar halen —”

Vuurrood, de ogen neergeslagen, liep Loekie naar de tafel — nam 't boekje aan.

O, o, nu zag *iedereen* haar! En die akelige Meneer de Vries had voor de hele school gezegd, dat ze gauw boos was en ruzie maakte — die akelige, nare man —

En Loekie vergat helemaal, dat ze juist beloofd had, wat beter op te passen, en nu tòch alweer heel erg boos was!

Anneke en de tweelingen hadden 't er alle drie heel goed afgebracht — en van narigheid was geen sprake meer, toen ze de schooldeur uitholden.

Hoera, grote vakantie, een goed rapport, óvergegaan — en nu naar zee, naar Tante Toos!

Loekie was zelfs haar boosheid op Meneer de Vries voor 't ogenblik vergeten. Dory en Miep, haar trouwe vriendinnen, die eigenlijk net als Anneke en Iedje bång voor Loekie's grote mond waren, hadden dapper meegeholpen Meneer de Vries voor akelig, naar en gemeen uit te maken.

Dat had Loekie een heleboel getroost.

Gauw had ze Meneer Velders en de handwerk-juffrouw gedaggezegd — en toen naar buiten!

Dory en Miep moesten precies de àndere kant op — en hadden,

met hun rapport in hun tas, geen zin om nog met Loekie mee te gaan.

„Da-ag! We zullen een ansicht sturen —”

„Goed — ik ook! Veel plezier in Laren!”

„Da-ag! Da-ag!”

En toen ineens een jubeltoon van Bertje:

„O, daar is Mams!”

Dat was een fijne verrassing. Mams, die hun kwam halen!

Ze kregen, zó maar op straat, alle vier een zoen voor hun mooie rapport — en Mams had geen handen genoeg om al de boekjes aan te pakken!

„Eerst van ik en Bertje kijken!” drong Boy, en hij duwde 't zijne onder Mams' arm.

„Nee — ga wèg, klein joch! *Ik* ben de oudste — hier Mams, kijk es — acht voor rekenen — zeven voor taal — zeven voor aardrijkskunde —”

Och ja, Loekie was de grootste, en als je de grootste bent, kun je gemakkelijk kleine broertjes en zusjes opzij duwen. Maar of dat *lief* is?

„Nee Loekie —” zei Mams dan ook, „ik vind 't fijn om jouw mooie rapport te zien, maar de jongens zijn nog zo klein — laat ik nu éérst die van *hun* zien —”

Boos duwde Loekie 't rapport in haar tas. Óók goed — als Mams 't dan niet zien wou!

Ze schopte een aardappel, die van een kar gerold was en nu in de goot lag, een eind voort.

Ze wist best, dat 't niet mocht van Mams, maar ze was nóú kwaad op Mams, en dat zou ze eens fijn laten zien.

Ze ging helemaal op 't andere trottoir lopen.

Roets! Daar vloog de aardappel weer voort.

Iedje, die meeliiep met Anneke, zei zachtjes:

„Ai — dat màg niet, Loek —”

„Bemoei je met je zèlf!” snauwde Loekie.

Wéér kreeg de aardappel een schop. Een paar jongens begonnen te schreeuwen en hem na te lopen.

„Loekie —” zei Mams toen, opziend uit Bertjes puntenlijst, „wil je je gedragen als een fatsoenlijk meisje en niet als een straatjongen?”

Loekie's gezichtje trok nòg donkerder.

Ze ging helemaal op 't àndere trottoir lopen — alleen.

Maar wie plaagde ze daar 't méést mee?

3. VERRASSINGEN, SCHRIK EN VERDRIET

En nu wisten ze het: Zaterdag zouden ze gaan!
's Middags om half twee.

En o, wat een verrassingen waren er nog bij!

Diezelfde middag nog, toen Paps thuiskwam, mochten ze alles weten.

Paps had eerst alle rapporten nagekeken, en hun toen alle vier een dikke pluim gegeven!

Hij was begonnen bij Loekie — en Loekie was weer helemaal blij en vrolijk geworden. En toen zei Paps:

„Nu mogen jullie alle vier iets bedenken, dat je graag hebben wilt, en dat zal ik morgen meebrengen —”

Dàt gaf een gejuich! Ze gingen dadelijk bedenken — Bertje en Boy kregen er zelfs ruzie over —

Maar eindelijk wisten ze alle vier wat:

„Ik en Bertje een schop en een emmertje voor op het strand —” zei Boy.

„Néé —” zei Paps, „wat ànders bedenken!”

„Hèèè —” Twee dikke huillippen!

Maar Mams troostte:

„Bedenken jullie nou in èlk geval nog maar wat anders er *bij!* wie weet —” en ze keek zó geheimzinnig, dat de tweelingen begonnen te stralen.

„Wat zouden jullie denken van een héél erg grote bal om samen mee te spelen op 't strand?”

„Hè ja, Paps!”

De schop en 't emmertje waren alweer vergeten, bij dit heerlijke vooruitzicht.

„Goedzo! En Anneke?”

„Ik een diablo —” zei Loekie voor haar beurt, „eentje van gummi, Paps —”

„Goed, m'n kind — en ons Anneke?”

Anneke tuurde naar de grond — en zei niets.

„Nou, Pop? Weet je 't niet?”

„Jawèl!” Heftig knikte Anneke's hoofdje.

„Wat dàn?”

Ze sprong opeens op Paps' knie — sloeg haar armpjes stijf om zijn hals — fluisterde iets in zijn oor.

„Wát zeg je daar?” Pap's hele gezicht lachte en hij knuffelde Anneke dicht tegen zich aan.

Loekie vond 't gek — die Anneke deed net als 'n klein kind — en Paps vond 't nog leuk óók —

„Wat *wil* ze nou, Paps?”

„Wat ze wil?” Paps keek van Loekie naar Mams, 't hele kringetje rond.

„Iets moois voor Mams, die alleen moet thuisblijven!”

„Och schàt —” zei Mams.

En Paps, met Anneke nog op schoot, prees:

„Dát is nog eens een lieve meid — die denkt aan haar arme eenzame Moeder —”

Mammie mag met *mijn* z'n spoor spelen —” beloofde Boy dadelijk.

„En met de auto!” kwam Bertje ook gul.

„En Loekie?” plaagde Paps.

Loekie haalde haar schouders op met een schokje.

„Och, wat een onzin! U vroeg toch wat *wij* willen hebben? Mams kan toch kopen wat ze wil — die Anneke doet net zo gèk —”

Sloffend liep ze naar de serre — bleef daar hangen tegen de deurpost.

Ze zag niet, hoe Paps rimpeltjes kreeg in z'n voorhoofd en Mams haar verdrietig nakeek.

„Net zo gèk —” pruilde ze nog na.

Maar diep in haar hartje was ze jaloers op Anneke, die zoiets liefs bedacht had. . . .

Na 't eten kwamen de verrassingen!

O, o, nù begrepen Bertje en Boy wel, wat Paps bedoeld had!

Want... ze kregen alle vier een schop!

De tweelingen een houten, Anneke en Loekie een mooie ijzeren, zwart, met een oranje steel. Bertje en Boy kregen elk nog een emmertje, Bertje een blauw en Boy een rood, allebei met kleine gouden sterretjes! En Loekie en Anneke samen een grote doos met zandvormpjes, allerlei soorten, groot en klein.

„Nu kunnen jullie een hele banketbakkerswinkel maken op 't strand!” zei Paps.

„Ja, fijn! Dan zal *ik* wel bakken, en dan mag *jij* de juffrouw zijn —” bedisselde Loekie dadelijk.

Anneke keek een beetje teleurgesteld.

„Mag ik dan *nóóit* bakken?”

„Och jawèl kind — als ik *geen* zin meer heb —”

„Dàt is *lief!*” knikte Mams.

Loekie kreeg een vuurrode kleur.

„Och — nou ja —” deed ze.

Maar er was nog geen eind aan de verrassingen! Paps kwam met een grote doos aandragen, en daaruit haalde Mams allerlei prachtige dingen.

Voor Loekie en Anneke elk twee nieuwe jurken, en voor de tweelingen leuke, dunne strandpakjes. Verder voor alle vier een grote zonnehoed — en tot slot voor Bertje en Boy een badpakje. Die hadden Loekie en Anneke allang, Loekie kon wàt goed zwemmen, en Anneke was verleden jaar aan de hengel geweest.

Er kwam geen eind aan de omhelzingen voor Paps en Mams — en aan 't bewonderen van alle mooie dingen.

De bedtijd van Bertje en Boy werd er zowaar door vergeten!

De volgende dag was het Vrijdag — dus nog een *héle* dag om geduldig te zijn.

Bertje en Boy begrepen maar niet, waaróm ze nog wachten moesten — 't *was* nu toch vakantie? En waarom dan nog een dag thuisblijven?

„Omdat de koffers nog ingepakt moeten worden!” bedacht Mams eindelijk.

En Liesbeth voegde erbij:

„Als jullie vandaág nou es weggingen, wie zou dan vanavond de bal, die Paps meebrengt, mogen hebben?”

Ja, dàt begrepen ze wel — en ze wilden nu wàt graag nog een dag thuisblijven!

„Nu moeten jullie vandaag eens prettig in de tuin gaan spelen, maar niet àl te wild zijn!” zei Mams dan, „want als jullie aldoor in huis lopen, kunnen Liesbeth en ik niet opschieten —”

Dus trok het hele troepje naar buiten.

„Loekie, pas jij op, dat er geen ongelukken gebeuren? Kalm zijn, hoor!”

„Och, natúúrlijk, Mams —”

Slenterend liep ze de anderen achterna.

Hè, dat vervelende oppassen altijd — als er dan es wat gebeurde, een scheur of een kapotte knie, dan was 't háár schuld altijd. . . .

Maar Loekie *wist* wel, dat Mams zoiets *nóóit* dacht of zei — — Anneke was al door 't gat in de heg gekropen om Iedje te halen.

Even later kwamen ze samen terug — hun handen vol appels — grote rode en gele appels.

„Kijk es —” trots toonde Iedje de schat, „van Moeder meegekregen, voor ons allemaal één!”

„Hè fijn — geef es hier —” commandeerde Loekie.

„Nee hoor —” weerde Anneke af, „Iedje mag uitdelen — dat heeft haar Moeder zèlf gezegd!”

En dáár durfde Loekie niet tegenin te gaan — stel je voor, dat Mevrouw uit een van de bovenramen in hùn tuin keek — en juist zag, dat *zij* de appels verdeelde in plaats van Iedje!

„'s Kijken dan —” bedilde ze tòch, „leg ze es in 't gras —”

Eén voor één rolden de mooie appels in 't gras — de tweelingen, begerig, zaten op hun knietjes erbij.

„Welke is nou voor *mij?*” drong Loekie. „Die zeker?” en ze wees op de grootste.

„N-nee — diè is voor Anneke — want Anneke is mijn vriendinnetje —”

„Onzin, hoor — *ik* ben de grootste, dus *ik* mag de grootste appel — geef je 'm nou?”

„Dóé 't maar —” fluisterde Anneke bang naar Iedje, die nog treuzelde — maar dàn toch de grote appel in Loekie's hand legde.

Dadelijk zette Loekie haar witte tanden erin.

„Die is óók mooi —” wees ze dan, met haar mond vol.

Maar zelfs de mooiste appels raken eindelijk òp — al ben je er ook nòg zo zuinig mee, en neem je de àllerkleinste hapjes.

„Wat gaan we nou dóén?” zeurde Boy, als ze geprobeerd hadden, wie z'n klokhuis over de heg kon mikken. Dat ze dan allemaal terechtwamen in de tuin van Meneer van Garen, dáaraan dacht niemand!

„Verstoppertje!” Dat was Loekie's lievelingsspelletje. Maar Anneke en Iedje waren er niet zo dol op.

„Hè nee, nou géén verstoppertje —” waagde Iedje te zeggen.

„Ben *ik* de grootste, of *jij*?” snauwde Loekie dadelijk, „moet *ik* oppassen of *jij*?”

„*Jij* —” fluisterde 't geschrokken Iedje benepen.

„Hou je dan stil, of anders zal ik je es krijgen, akelig kind dat je bent!”

De heerlijke appels, die 't akelige kind meegebracht had, waren al vergeten bij Loekie.

„Kom nou — in een kringetje —”

En handig telde ze af. Anneke wou óók wel es aftellen — maar *Loekie* deed 't altijd. . . .

„Vooruit — Iedje is em — en de veranda is de verlospaal — eerlijk tellen, hoor Ied —”

En wèg stoven ze, om een plaatsje te zoeken.

Maar de plaatsjes in de tuin waren door 't vele spelen al èrg bekend geworden — en na een paar spelletjes begon Loekie er genoeg van te krijgen. Ongeduldig als ze was, zon ze alweer op een nieuw spelletje.

„Nog één keer dan — Bertje is em —”

Gehoorzaam keerde Bertje zich naar de muur.

Loekie holde mee de tuin in. Hè, als ze nou es een *nieuw* plaatsje ontdekken kon! Zó moeilijk, dat niemand haar vinden kon — — Ze keek de tuin rond — Anneke stond al achter de schuur — Iedje kroop onder de bessenstruiken en Boy zat al *in* de schuur. . . .

En zij? Achter 't kippenhok? Och — zo'n bekend plaatsje. . . . wéér keek ze rond — kreeg dan opeens een idee — — als ze es *op* het kippenhok klom? 't Nachthok liep naar achteren schuin af — als ze dus plat ging liggen en zich heel stil hield, zouden ze haar vast niet zien voorlopig — Gauw dan maar — Bertje was vast al bij tachtig. . . .

De gedachte, dat 't niet zou *mogen*, drong ze diep wèg — kòm nou. . . .

Zó — eerst op de regenton — en nu haar eene voet in 't vens-
terbankje van 't raampje — nu ophijsen — gáúw dan toch —
krr — o, haar jurk scheurde! Krrr — nòg verder — tóé nou —
Met haar bovenlijf hing ze op 't dakje, toen ze Bertje hoorde
schreeuwen:

„Hondèrd! Ik kòm!”

Gáúw nou — hijsen — ja — ze wàs èr!

Nu voorzichtig naar 't midden kruipen — o —'t zakte —
krrr krr — wat wàs dat? Ooo!

Wild sloegen haar armen door de lucht — ze *gilde* 't uit van
angst en schrik — „Màms — Màms —”

Een vreselijk gekraak — geschreeuw —

Doodsbang kwamen de anderen aanhollen —

Mams en Liesbeth vlogen 't huis uit —

In 't kippennachthok vonden ze Loekie gillend en huilend, te-
midden van stukken hout en brokken asfaltpapier —

De kippen, angstig, vlogen krijsend tegen het gaas van de
ren op. . . .

„Loekie — Loekie —”

Mams was al bij haar.

„Stil, *stil* toch, lieveling — o, heb je je *erg* bezeerd? Bloedt 't
niet? Zeg dan toch, wáár 't pijn doet —”

„Oooo — mijn been!” jammerde Loekie — en mijn hand
bloedt — en oooo — oooo!”

„Laten we haar er eerst es uit halen, Mevrouw —” riep Lies-
beth van buiten, „zó kunnen we niks beginnen, in dat viesse
hok —”

„Ja — kom es hier — pak jij haar benen dan — voorzichtig —
ik hou haar *hier* vast —” en Mams schoof haar handen onder
Loekie's armen — trok haar òp —

Hàrder nog *gilde* Loekie, toen ze de tuin door gedragen werd.
De kleintjes stonden stil, vreselijk geschrokken, bij elkaar.

Niemand lette op hen.

Mams en Liesbeth legden Loekie op de divan — dan haalde
Liesbeth warm water en de verbandkist, en Mams begon het
bloed af te wassen van Loekie's handen en benen.

„Stil nou, kindje —” troostte ze onderdehand, „*stil* nou maar —
ben je dan zó geschrokken? Kom, 't zijn gelukkig maar enkel

schrammetjes — 't is gauw over —"

„Oooo — mijn been — doet — zo — zo vreselijk pijn!" jammerde Loekie weer.

„Och schat, Mams zal 't afwassen — zó — helpt dat?"

Maar Loekie vloog overeind en duwde Mam's hand weg.

„O néé Mams, niet aankomen! Van *binnen* doet 't zo'n pijn —"

„Van *binnen*?"

Mams schrok erg — maakte héél voorzichtig 't riempje los en trok het lage schoentje uit. De kous *knipte* ze los, van boven naar beneden.

„Beweeg je tenen nu eens —" zei ze toen.

Maar Loekie kòn 't niet — ze snikte 't uit van de pijn.

„Ga dádelijk maar naar den dokter, Liesbeth —" hoorde ze Mams zeggen, „gauw maar —"

„O Mams, wat *is* er dan met me?"

„Ik weet 't niet, kindje — misschien niets ergs — dokter Zomers zal wel even kijken — toe, probeer nou om kalm te zijn — niet zo huilen —"

„Maar mijn been doet zo'n pijn —"

„Já kindje, Mams ziet 't wel — toe, drink nu es — zó — lekker, hè? Ja, je mag àlles opdrinken, zó — en hou je been nou maar heel stil — dan voel je minder pijn, hè?"

„Ja Mams —"

Het vooruitzicht van den dokter was niets prettig — en o, haar been deed zo'n pijn! Wat zag ze er nu raar uit! De losgeknipte kous lag nog onder haar ene been — 't andere had een ver omgeslagen kous en een dikke pleister. Ook op haar handen zaten een paar pleisters hier en daar. Op het zere been had Mams een groot stuk watten gelegd, dáár, waar het bloedde. Mams ging nu even naar de vier kleintjes kijken, die nog altijd in de tuin stonden — zachtjes snikkend van narigheid, alle vier. . . .

4. TELEURSTELLING, CADEAUTJES EN BEROUW

Tja —" zei dokter Zomers langzaam, „er is niets aan te doen!"

En hij keek over z'n grote, gouden bril naar Loekie, die wanhopig lag te huilen.

Mams en Liesbeth stonden stil erbij — de kleintjes waren weer naar buiten gestuurd, toen de dokter kwam.

Loekie's been was *gebroken* — en nogal erg óók. Vijf weken moest ze liggen — heel stil blijven liggen.

Dokter Zomers had 't gezet en 't helemaal in een stijf verband gepakt — o, en nu was alles zo verschrikkelijk!

„Morgen zou ze voor de hele vakantie naar zee gaan —” vertelde Mams zachtjes.

„Och, och —” bromde Dokters stem, „wat is dat nu vreselijk jammer! Geen wonder, dat ze er zo'n verdriet van heeft — maar ja, op 't kippenhok geklauterd, hè?”

Mams knikte.

„Zó-óó. En mócht dat, Loekie?”

Maar Loekie hoorde 't niet eens — zó groot was haar verdriet — zó vreselijk huilde ze.

„Er gebeuren veel ongelukken door eigen schuld —” zei dokter Zomers, en hij stond op. „En de straf daarvan is vaak héél erg — maar wie zo moedig is, om ongehoorzaam te durven zijn,

... en hij keek over z'n grote gouden bril.

die moet óók zo moedig zijn, om de straf te kunnen dragen als wèlverdiend!”

O, dàt hoorde Loekie wel! Tòch was de dokter niet boos. Alleen maar heel ernstig.

„Morgen kom ik nog eens kijken naar de kleine meid. Geeft U haar iets om te kalmeeren, als ze àl te erg huilt — maar verder zijn traantjes wel eens goed. Dag Mevrouw — dag grote meid — nou dapper zijn, hoor —”

En Dokters grote, warme hand streek even over Loekie's haar. Mams ging met de dokter mee, om hem uit te laten, en Liesbeth liep de tuin door naar de keuken.

Ze zei niets tegen Loekie.

„Dat doet Mevrouw dadelijk wel —” dacht ze.

En nu lag Loekie alleen.

O, o, wat was alles nu vreselijk! *Niet* naar Tante Toos — o, je kon 't haast niet begrijpen! Dat akelige kippenhok ook. . . . en weer snikte ze 't uit.

Maar opeens dacht ze aan Dokters woorden.

„*Eigen schuld* —”

En Mams, die lieve Mams, had nog *niets* gevraagd, nog *niets* gezegd — was alléén maar *lief* geweest voor haar —

„O Mams —”

Tegelijk ging de deur open — en Mams kwam binnen. Regelrecht liep ze op de divan toe — trok een stoel bij, en sloeg haar armen om Loekie heen.

„Och, mijn arm kindje —”

„O Mams — Mams —” huilde Loekie — „'t is zo vreselijk. Nou mag ik *niet* naar Tante Toos — en mijn schop en mijn hoed — en de zee — en — en — o Mams!”

„Ja lieveling, 't is verschrikkelijk voor je — o, Mams wéét 't wel — maar toe, probeer nu, om niet meer zo erg te huilen — kom, Mams zal 't zo èrg prettig voor je maken in de vacantie —”

„Maar — maar —”

„Kom dan — Loekie — wil je nog wat van die lekkere limonade? Zal Mams die eens voor je halen?”

Toen Paps 's avonds thuiskwam met de cadeautjes, vond hij een stille, treurige familie.

Loekie, vreselijk moe na de schrik, de pijn en al 't huilen, had

de hele middag geslapen en lag nu stilletjes voor zich uit te kijken. Bertje en Boy speelden zoet met hun blokken — zelfs zij hadden geen lawaai vandaag.

Anneke, vlak naast de divan, met een pop op schoot, veegde telkens een paar traantjes weg — o, o, die arme Loekie!

Mams zat te schrijven.

„Hè, wat is dat voor een rust?” lachte Paps vrolijk.

Maar van die vrolijkheid bleef niet veel over, toen hij alles gehoord had. 't Gaf bij Loekie een nieuwe huilbui.

„Nee maar, wat is dat naar!”

De cadeautjes brachten niet zoveel pret, als Paps gedacht had. Alleen Bertje en Boy, dolblij met de grote bal, die oranje en groen was, vlogen dadelijk naar de tuin — en hun helle stemmetjes juichten van plezier.

Loekie kreeg haar diabolo, maar de gedachte, dat ze er nu niet mee spelen kon, gaf nieuw verdriet.

Voor Anneke had Paps een schattig negerpopje — en Anneke straalde!

„Is 't zo goed?” vroeg Paps. „En kijk es — voor Mams óók iets — heb ik nu niet goed opgepast?”

Anneke knikte blij.

Mams kreeg een grote fles eau de cologne.

's Avonds droeg Paps Loekie naar boven.

't Deed wèl veel pijn, maar ze begon al dapper te worden — ze kneep haar lippen op elkaar en zei niet éénmaal „au!”

O, wat hadden ze allemaal hun best gedaan om haar te troosten! Paps en Mams hadden allerlei fijns beloofd — Paps zou telkens wat lekkers meebrengen en van Mams kreeg ze een leuk boek — en Mams zou veel bij haar zitten in de tuin — want Liesbeth beloofde, dat ze elke morgen de ligstoel, die nu op zolder stond, onder de beuk zou zetten, daar was 't heerlijke schaduw, en 's nachts zette ze de stoel in 't priel.

En Liesbeth zou poffertjes bakken — en Anneke — och, Anneke had al maar gezeurd, om ook thuis te mogen blijven! En toen dat niet mocht, zei ze:

„Dan ga ik allemaal mooie schelpjes zoeken voor Loekie en heel vaak een brief schrijven!”

„Goed hoor!” had Mams gezegd, „dat is lief.”

Bertje en Boy hadden al hun speelgoed naar de divan gesleept, zodat je niet meer tussen de bende dóór kon.

„Daar mag Loekie àllemaal mee spelen!” En Boy duwde zijn dikken verkeersagent in haar arm.

„Hier, hoor Loek — je mag óveral aankomen —”

Toen ze in bed lag, dacht Loekie na over dit alles. Nòg hadden Paps en Mams niets gezegd over 't kapotte kippenhok en „eigen schuld”. Dat was toch wel èrg lief. . . .

Liesbeth had de rommel opgeruimd en 't gat zo goed mogelijk dichtgedekt met planken. Met de glazentrap was ze er bij geklommen.

En Mams had Anneke en Iedje naar den timmerman gestuurd.

Die zou morgen komen.

Loekie vouwde haar handjes.

Nu moest ze *bidden*.

Net, als elke avond. Maar — ze had nu net een gevoel, of ze niet kòn — nee — ze *durfde* niet. . . .

Vandaag was ze zo boos geweest op den Heer, omdat Hij haar zoveel verdriet gegeven had.

En hoe kon ze nu *bidden*?

De Heere Jezus was nu heel boos op háár — dat kòn niet anders — en ze was zo ondeugend geweest. . . .

O, o, wat moest ze toch beginnen? Was Mams maar hier. . . . zou ze durven roepen?

Anneke sliep al. . . . en Mams was misschien in de tuin. . . .

tòch proberèn — o, ze verlangde zo naar Mams. . . .

Hard riep ze. Anneke bewoog even, maar werd tòch niet wakker. Meteen ging beneden een deur. Ja, want Mams wàs niet in de tuin — ze lette juist op elk geluidje van boven — 't kon toch, dat Loekie meer pijn kreeg, en haar riep. . . . Daarom was Mams in een ogenblik boven.

„Wat is er kindje — heb je zo'n pijn?”

„N-nee Mams — dat is 't niet — maar — maar —”

Mams kwam dicht bij haar zitten, en toen zei ze 't, àllemaal. Dat ze zo ondeugend geweest was, en dat 't ongeluk haar *eigen* schuld was, en — o, en dat ze *boos* was geweest op den lieven Heer — en dat ze nu niet durfde te *bidden*.

„O —” zei Mams toen, „wat ben ik nù blij, ik hoopte zo, dat je 't zèlf zeggen zou tegen me —”

„Bent U dan niet vreselijk boos?”

„Boos? Nee, nù niet meer. Nu je 't zèlf inzièt, dat 't de straf is voor je ongehoorzaamheid. 't Is wèl een heel *erge* straf —

maar des te méér leer je er uit. Maar als je berouw hebt, ècht berouw, dan zijn Mams en Paps niet boos meer — èn, Loekie, de Heere Jezus óók niet meer. Dat wéét je wel, als je maar berouw hebt en om vergeving vraagt — en dan wordt de straf misschien niet zó zwaar, als je gedacht had.”

Loekie knikte — o, wat werd alles toch heerlijk, als je met Mams praatte. . . .

„Zullen we dan *samen* bidden, Loekie?”

„O já Mams —”

En ze voelde Mams' gevouwen handen om de hare, en ze hoorde Mams' stem, die bad om de vergeving van het kwaad, en om kracht en moed om de moeilijke weken dapper en opgewekt door te gaan —

En heel haar hartje bad mee — —

5.

IEDJE'S NIEUWTJE

Het weggaan van Anneke, Bertje en Boy was wèl een heel moeilijk ogenblik voor Loekie. Maar ze hield zich flink — en probeerde om vrolijk te zijn.

Paps zou ze wegbrengen en Liesbeth ging mee naar 't station — want Mams bleef nu natuurlijk thuis.

„Veel plezier, jongens — en gehoorzaam zijn en lief tegen Oom en Tante, hoor —”

„Túúrljik —” beloofden Bertje en Boy, en Anneke knikte heftig van já.

Toen gingen ze.

„Dag Loekie — dag! Dag!”

„Da-ag!” riep Loekie heel hard terug — maar er stonden dikke tranen in haar ogen. . . .

Maar Mams scheen die tranen niet te zien.

Ze ging naar de kast en haalde er een dik, vierkant pakje uit.

„Kijk eens, Loek! Pak dàt maar es uit —”

Van die verrassing slikte ze opeens alle tranen door — ze peuterde al aan het touwtje —

Mams hielp met een mes.

En toen. . . o, wat een prachtig dik boek!

„O Mams, is dat voor *mij*?”

Lachend knikte Mams van já.

„Als je 't *hebben* wil tenminste —”

„En òf — o Mams, dànk U wel!”

Ze trok Mams naar zich toe en gaf haar twee dikke zoenen ervoor.

„Ik zou zó wel willen beginnen —” zei ze dan verlangend, de fleurige, kleurige band bekijkend. Ze bladerde wat. . . .

„O kijk toch es, Mams, wat een leuke plaatjes — ziet U dat? En dat —”

„Enig, hoor! Weet je wat je doet — begin er maar aan —”

„Maar dat is zo ongezellig voor U —”

In Mams ogen sprongen opeens twee lichtjes. Was dat *Loekie*, die zo lief aan een ànder dacht, inplaats van alléén aan haar eigen plezier? O, dáár was ze blij om —

„Wacht —” zei ze dan, „ik weet 't al! Ik neem mijn breiwerk en kom gezellig bij je zitten — en dan ga jij me voorlezen — hoe vind je dat?”

„O, fijn fijn! Dan is 't metéén niet zo gauw uit, als ik hardop lees!”

Na een half uurtje kwam Liesbeth thuis, en vertelde, dat ze allemaal goed in de trein gekomen waren. Maar Loekie was al zó vervuld van 't leuke verhaal, dat ze er niet ééns verdrietig om werd.

„Laten we nou vèrder lezen, Mams —”

De middag vlóóg om — en 't broodeten met Mams alleen was toch zo grappig. Dat gebeurde nóóit — 't was nèt een spelletje! Om acht uur kwam Paps thuis. Hij vertelde alleen maar, dat de reis goed gegaan was, en dat Tante Toos erg blij was, ze te zien, maar 't natuurlijk vreselijk naar vond, dat Loekie er niet bij was. En ze had een grote doos chocola meegegeven voor Loekie — en Juud een lange rol zuurtjes.

Véél praatte Paps er maar niet over — en Loekie vroeg óók niet veel — 't was zo náár, om er goed aan te denken. . . .

De volgende dag was het Zondag. Wat raar, om niet naar de kerk te gaan! 't Was prachtig, warm weer, en Paps droeg zelf de ligstoel, die Liesbeth de vorige dag van zolder gehaald en afgestoft had, naar buiten. En toen ging hij Loekie halen.

Loekie vond 't wát fijn, om zo door Paps gedragen te worden. Wat was Paps toch sterk!

„Ziezo —” Mams legde een dunne blauwe spreij over haar heen — „hoe lig je daar nu?”

„Als een prinses!” vond Paps.

Wat was Paps toch sterk!

„Héérlijk!” zuchtte Loekie. „En mag ik nou de mecanodoos?”

„Je trouwe dienaar zal hem halen!” lachte Paps en met grote stappen hield hij het huis in.

Mams had de rol zuurtjes meegenomen, en een glas limonade. Op het tuintafeltje, zó, dat Loekie er bij kon, zette ze alles neer. Paps bracht de grote, vierkante plank, waarop ze meestal de mecano bouwden, ook mee. Nu had ze een stevig tafeltje op haar schoot.

„En nu wordt 't voor ons tijd om naar de kerk te gaan —” zei Paps dan. „Liesbeth blijft thuis, en die komt straks, als ze

klaar is, bij je zitten — dag meisje!”

„Dag Paps, dag Mams —”

Mams gaf haar een zoen.

„Dag Loekie. Zal je heel rustig zijn en prettig spelen?”

„Ja Mams — da-ag —”

Loekie bleef eerst nog een poosje stil liggen. O, wat begon haar been weer een pijn te doen! Maar omdat Paps en Mams zoo lief voor haar waren, zou zij óók lief zijn, en niet aldoor klagen. 's Nachts was de pijn heel erg geweest, net als de vorige nacht, en Mams was telkens trouw komen kijken. Want als ze sliep, bewoog ze zich soms, en dan schoot de pijn er weer heel erg in. 't Was niet gemakkelijk, om doodstil op je rug te slapen — je wou je aldoor lekker op je zij draaien — maar o, dat wou dat nare been niet!

Ze keek eens rond in de tuin. Wat waren er veel bloemen! En de bessen hingen rood te glimmen tussen de blaadjes. De zonscheen heet — maar de grote beuk ving alles op, en gaf een

heerlijke schaduw. 't Was zoo leuk om naar boven te kijken — naar àl, àl die blaadjes, die op en door en langs elkaar geschoven waren — vreselijk, vreselijk véél!

't Was niet eens zo *erg* naar om zo fijn te liggen en zo verwend te worden!

Het werd een prettige dag. Liesbeth kwam al gauw buiten en hielp met de mecano. Paps en Mams kwamen buiten koffiedrinken — en ze gingen eten in de veranda, zodat Loekie ze zien kon. 't Liggend eten was nog een moeilijkheid — je morste zoo gauw — en als je niet oppaste, viel je hele bord op de grond! Zelfs al stond het op de mecanoplank. Want héél erg rustig kon Loekie nog niet zijn!

's Middags kwam Iedje met haar Vader en Moeder. Loekie vond 't fijn — 't leek opeens, of Iedje toch niet zo héél klein en vervelend was!

„Zullen we met de poppen spelen?” vroeg Iedje lief. Ze had zelf twee kinderen meegebracht.

Maar dáár had Loekie geen zin in. Ze was half klaar met de molen, die ze van de mecano maakte — en die wou ze àfmaken.

„Nee — we gaan verder mecanobouwen!”

„Hè —” Iedje keek teleurgesteld. Nu had ze juist haar twee kinderen meegebracht om Loekie plezier te doen. . . .

„Zeur toch niet kind!” Loekie was opeens weer kattig, als altijd.

„Maar Lóék!” zei Mams enkel.

Iedje, gewend om toe te geven, legde haar poppen al in 't gras. Ze hield niet van 't peuteren aan die kleine schroefjes en staafjes — maar Loekie was nou ziek — Loekie kon niet rondlopen, en zij wèl. Maar ze had zo heel erg gehoopt, dat Loekie blij geweest zou zijn met de twee poppen, die op visite kwamen. . . .

„Wanneer ga jij weg?” vroeg Loekie dan.

„Woensdag, naar Apeldoorn —”

„Naar je Tante, hè? Is 't daar leuk?”

„Jawel —”

„Je hebt een nichtje en een neefje, hè?”

„Ja — Jenny is net zo oud als ik, maar Bob is veel groter —”

„Is die Bob een leukerd?”

„Ja, nóú! Maar hij is al *dertien* —”

„Hè tóé Iedje — geef die kleine schroefjes nou es aan —”

Gehoorzaam hield Iedje het bakje bij.

„Dat was nou niet erg aardig van je, dat je niet naar Iedjes poppen omkeek —” zei Mams later. „Ze had ze expres voor jóú meegebracht!”

„Nou ja Mams — maar als ik er toch geen zin in heb?”

„Moet er altijd gespeeld of gedaan worden wat jij leuk vindt?”

„Och — nou ja — maar ik ben de grootste —”

„En daarom moet je de kleintjes óók eens toegeven!”

„Maar nóú ben ik ziek!”

„En daarom wou Iedje jou een pleziertje doen!”

Loekie zei niets meer — och, Mams wist er niets van. . . .

Het was Dinsdag geworden.

't Regende een beetje, en Loekie moest binnenblijven.

't Nieuwtje van op de stoel liggen en verwend worden, was er af — zoiets was voor een paar dagen wel leuk — maar nu verlangde ze alweer, om rond te lopen — en ze begon óók weer ontevreden te worden.

Brommerig liet ze haar hoofd opzij zakken — keek naar Mams, die koffie zette, en onderdehand bonen afhaalde. Telkens legde ze even 't mesje neer en schonk dan iets van het zingende water in de filter — en dan hoorde je even later weer fijntjes het tikkelen van de druppeltjes, die door de koffie heen in de pot vielen.

„Help me nou eens met boontjes breken —” had Mams gezegd, „dat is een gezellig werkje!”

Maar Loekie, onvriendelijk, had pruilend van nées geschud. Ba, zo'n vervelend werkje — nee hoor, dat dééd ze niet. . . .

„Dàn moet je je maar blijven vervelen —” had Mams kort gezegd. „Als jij me niet wilt helpen, wil ik geen prettige dingen meer bedenken!”

En nú had Loekie spijt. Want als Mams niets meer bedacht — hoe moest ze dàn al die lange, vervelende dagen dóórkomen?

Honderdmaal per dag zeurde ze:

„Wat moet ik nou dóén, Mams?”

En áltijd wist Mams weer iets leuks. Het boek was al uit. Want Loekie had er tòch alleen in gelezen — Mams kon niet altijd bij haar zitten — en och, 't was zo'n leuk boek! Je kon er bijna niet afblijven!

Loekie liet haar hoofd heen en weer rollen op het kussen. O,

wat was 't nù naar! Mams schonk weer wat water in de kan — maar ze zei niets tegen Loekie.

Nu nam ze weer 't mesje. . . .

Loekie gluurde naar de witte emmers, waarin de boontjes vielen. Ze waren allemaal nog héél. . . .

En opeens nam ze een besluit.

„Mams —” zei ze gauw, geeft U me dan de boontjes maar — ik wil ze wel breken —”

Mams keek op — lachte blij.

„Goed, meiske — ik heb ze al laten staan voor je —” En Mams bracht ze naar de ligstoel, zette alles gemakkelijk bij haar.

Loekie was stil — wat had Mams gezegd?

„Ik had ze al laten staan voor je —”

Wist Mams dan, dat ze 't tòch doen zou?

En nù werd het gezellig in de kamer. Tegen de ramen tikkelde rustig de regen — en de koffie geurde. Mams schonk in — Loekie kreeg óók een kopje. Liesbeth kwam er even bij zitten — vertelde hoe heerlijk de tuin opfleurde in de regen. En tóen klepperde de brievenbus.

Dat was Iedjes manier van bellen.

„Daar is Iedje!” Loekie voelde zich opeens blij worden. Gek eigenlijk, dat je 't zo heerlijk kon vinden als die kleine *Iedje* kwam! *Anders* mèrkte je 't niet eens, of ze er was of niet — je gaf er niet om. . . . en je had vaak een hekel aan haar en Anneke, omdat ze zoo gedwee en stil waren —

Liesbeth had opengedaan, en daar wàs Iedje!

„Kom je zo door de regen aangezwoomen?” vroeg Mams lachend.

„Ja Mevrouw — ik kom wat voor Loekie brengen en ook wat vertellen!”

„Mooi zo! Geef je natte jasje maar hier —”

„Dag —” zei Loekie.

„Dag Loek — kijk es — twee sinaasappels voor je — gróte, hè?”

„Nóú — dank je wel —”

Loekie voelde, dat ze een kleur kreeg. Gek toch, ze voelde zich heusch een beetje *verlegen!* Want Iedje was zo lief — en *zij* — zij was zo vaak lelijk tegen haar. . . .

„Zeg hoor es —” vertelde Iedje dan, „ik ga niet uit, Loekie —”

„*Niet?* Waaròm niet?”

„Er zijn opeens andere logee's gekomen bij mijn Tante, en dat

zijn mensen uit Indië, zieje — en die kunnen niet op een andere keer komen — ik weet eigenlijk niet goed, waarom —”

„Die Indische mensen hebben soms een hele poos vakantie —” legde Loekie uit, „en dan reizen ze naar Holland — nou, en dan willen ze natuurlijk graag *iedereen* zien, die ze kennen —”

„O ja!” knikte Iedje, „en dan blijven ze overal maar een klein poosje, en dan gaan ze weer naar huis, naar Indië — en dáárom kunnen ze niet terug komen!”

„Já —”

„Nou zeg, en Bob en Jenny, die komen nu *hier* —”

„Hier? Bij jóú?”

„Ja — Donderdag komen ze al — leuk hè? Nou hoef jij tòch niet alléén te blijven!”

Wéér kleurde Loekie — hè, wat was dat nou gèk —

Ze brak maar gauw de laatste boontjes, en riep Mams:

„Mams — ze zijn kláár —”

„Jenny is een leuk kind —” vertelde Iedje verder, „en ze kan vreselijk goed in de bomen klimmen — dat leert Bob haar, zie je —”

Loekie knikte — ze was wel benieuwd naar dien groten neef van Iedje!

„Kan *hij* dat dan zo goed?” vroeg ze.

„Natúúrlijk! Zo'n grote jongen — nou, hij is vreselijk sterk, hoor, en zo knap — hij kan *alles* —”

„Pfff —” blies Loekie — „dàt zou ik wel eens willen zien!”

„Nou —” verdedigde Iedje haar neef, „'t is tòch wáár! Hij kan figuurzagen óók —”

Diep in haar hartje was Loekie nu toch wel verlangend, die wonderjongen eens te zien! Maar ze liet er niets van merken, stel je voor! Nee hoor, al die knapheid kon haar tòch niks schelen. . . .

„Nou, hij mag wel es hier komen —” zei ze onverschillig.

Iedjes grote ogen werden rond van verwondering.

„Natúúrlijk komt-ie hier!” zei ze zéker.

6. WAT BOB ZEI EN WAT BOB KON

„Daar komt een hele optocht aan!” zei Mams een paar dagen later.

De zon scheen weer, en Loekie lag onder de beuk in de tuin.

„Dat is nou Loekie!”

Haar been deed al veel minder pijn — en de dokter vond, dat 't mooi ging. Maar toen Loekie 's morgens gevraagd had, of ze nu al es even mocht lópen, had hij haar hard uitgelachen.

„Lópen? En je andere been *erbij* breken zeker!”

Teleurgesteld had Loekie maar zoowat aan 't dek geplukt — maar Mams had haar weer fijn getroost.

„Een optocht?” vroeg Loekie verbaasd, en ze probeerde om te kijken, naar 't tuinpad, dat om 't huis liep.

„'t Is Iedje met haar logeetjes —” zei Mams, en ze knikte vriendelijk naar hen.

„Zoo, Iedje, kom je je neef en je nichtje eens bij ons brengen? Dat is aardig, hoor — dåg meiske — ben jij Jenny? En dåt is Bob, hè? Dåg Bob!”

Nieuwsgierig bleef Loekie kijken, hoe Mams ze gedagzei. Dåt waren ze dus! Jenny klein en met donker, kort haar — en die jongen — nee maar, die had *rood* haar! „Oranjehaar”, zouden Bertje en Boy zeggen! Was dåt nou die knappert? Nou, gróót

was-ie wèl — maar zij zou em wel eens tonen, dat zij óók wel wat kon! Maar dan dacht ze opeens vol schrik aan haar zieke been! Och hè, nu kon ze immers niet hollen en klimmen —

„Kijk nou es —” hoorde ze Iedje zeggen, „dat is nou Loekie!” Iedje zei 't bijna eerbiedig — want wie zou niet bang zijn voor *Loekie*, die altijd de *grootste* was?

„Dag —” zei Loekie alleen maar.

Gek toch — wat moest je nou zèggen? Die kinderen zeien óók alleen maar „da-ag!”

„Er zijn stoelen genoeg —” en Mams wees ze aan, „gaan jullie maar zitten, hoor — ik heb juist zulke heerlijke limonade, niet-waar, Loek?”

„Já —” knikte Loekie.

Jenny keek erg nieuwsgierig naar de sprei, waaronder dat geheimzinnige, verbonden been lag.

„Doet 't pijn?” vroeg ze dan opeens, naar de sprei wijzend.

Even aarzelde Loekie — zou ze zich nou groothouden en zeggen „helemáál niet” of... zou ze zeggen „vreselijk” — dat leek zo gewichtig —

Ze raakte er zelf verward in — en opeens zei ze 't eerlijk, nèt als 't wàs:

„Nóú niet meer zo erg, maar éérst wel!”

„'t Deed vreselijke pijn, maar Loekie is héél flink en dapper geweest!” prees Mams.

En wat *dit* nu niet 't *allerheerlijkste*?

Mams bracht de limonade — en al gauw raakten Jenny en Bob gewend. Ze begonnen mee te praten, en Loekie vond ze heus aardig.

„Jullie moeten maar vaak komen —” zei Mams, „dat is gezellig voor Loekie — 't is ook zo naar, om de hele vakantie te moeten liggen!”

Jenny knikte nadenkend.

„Dan kan ze met haar pop spelen!” riep Bob, die poppenspelen flauw vond.

Dat merkte Loekie dadelijk. En ze werd bóós —

Wat dächt die nare jongen wel van haar? Dat ze een klein kind was?

„Ach jô — 'k ben toch zeker al èlf!”

„Nóú — wat zou dat? *Ik* ben dertien! Kleine meisjes spelen altijd met poppen! Zo'n flauw spelletje!”

„Ik bèn geen klein meisje, akelig joch!” Loekie vloog overeind — driftig schreeuwde ze tegen Bob.

„Loekie — Lóekie toch!” Geschrokken sprong Mams op — legde haar gauw weer neer. „Wat is dát nou voor een manier, om met je visite te gaan kibbelen? Bob plaagde je maar wat — je moet niet zo gauw boos worden, kindje —”

Maar de tranen sprongen in Loekie's ogen — en, achter Mams' rug, stak ze een lange tong uit naar Bob. En die, helemaal niet verlegen, trok z'n lelijkste gezicht tegen Loekie.

Zó liep die eerste visite af.

Want Mams zei:

„Jullie moeten nu maar naar huis gaan, en morgen terug komen, want voor ons is 't etenstijd!”

Maar toen ze weg waren, huilde Loekie:

„Ze hóéven niet terug te komen, morgen! Die akelige jongen — hij plaagt me tòch maar —”

„Kom Loekie — wees niet zo kinderachtig!”

En ze kwamen wèl terug, de volgende morgen al.

Bob, onverschillig z'n handen in z'n zak geduwd, kwam fluitend achteraan.

Mams was in huis — dus bleven ze met hun vieren.

„Wat zullen we doen?” vroeg Jenny dadelijk.

„Rovertje!” vond Bob, en hij bekeek de tuin eens.

„Och, hoe kàn dat nou!” riep Iedje, „Loekie moet toch meedoen?”

„Als je niet lopen kan, dan kan je óók niet meespelen!” besliste Bob.

O, o, wat werd Loekie weer boos! Maar ze dacht: „ik zèg tòch niks!”

„Met de bal!” zei Jenny toen — „zo naar mekaar toe gooien — dan kan Loekie bèst meedoen!”

Blij keek Loekie op — hè ja, dat was nèt leuk!

Bob wou óók wel — en Iedje, blij, dat 't nou voor Loekie óók prettig was, holde al weg om een bal.

En 't werd heus een leuk spelletje. Iedje en Jenny gooiden zó voorzichtig naar Loekie, dat ze hem makkelijk vangen kon — maar als 't Bob's beurt om te gooien was, rolde hij meestal een heel eind weg, en liepen Jenny en Iedje om 't hardst er achteraan.

Loekie's been begon wèl pijn te doen van dit drukke spelletje — maar ze zei niets — 't was veel te prettig, weer eens *echt* te spelen!

Pas toen Mams met de koektrommel kwam, hielden ze op — Jenny en Iedje ploften warm in 't gras — maar Bob ging trappen met de bal.

Loekie keek er naar, terwijl ze haar koekje opknabbelde. Ze kon 't niet uitstaan, dat die jongen zo fijn voetballen kon, terwijl *zij* maar moest blijven liggen — en 't was háár bal. . . .

„Toe jô, niet tegen m'n bal schoppen!” riep ze opeens.

Bob gaf een extra-flinke knal, ving de bal dan in z'n handen op, bekeek hem eens. . . .

„Zanik niet!” snauwde hij dan terug, en trapte weer tegen de bal. Hij had bèst gezien, dat er váák tegen getrapt werd!

Maar Loekie, gewend, in àlles haar zin te krijgen, wond zich op, en schreeuwde:

„Nou, en ik *wil* 't niet — ik *wil* 't niet —”

Iedje vloog al op Bob af — pakte hem smekend bij z'n arm.

„Hè toe, Bob — hou nou òp met trappen — Loekie *wil* 't niet —”

Bob wreef z'n hand door z'n dikke, rode haar — lachte hardop.

„Wat kan *mij* dat schelen? Ik hoef toch niet te doen, wat *zij* wil? Kan ze làng wachten!”

Loekie was op 't punt in tranen van woede uit te barsten, toen er ineens hulp kwam — Mams, die van 't hele kibbelpartijtje niets gemerkt had, kwam langs 't keukenraam, en zag Bob's spelletje, dat ze allesbehalve prettig vond in een tuin met bloemen!

„Bob!” riep ze de tuin in, „Bob, denk je aan de rozen? Toe jongen, bedenk een ànder spelletje — de bal vliegt zoo gauw de verkeerde kant op!”

En:

„Ja Mevrouw!” riep Bob terug. Dadelijk ving hij de bal, gooide hem losjes in een rieten tuinstoel. Naar Loekie keek hij niet om.

„Kom, ik ga es naar huis!” kondigde hij dan aan, en zonder meer, slenterde hij weg, fluitend, precies zoals hij gekomen was.

Jenny sprong dadelijk op, om haar broer achterna te gaan.

„Bob gaat weg —” zei ze een beetje verlegen, alsof ze zeggen wou:

„Je begrijpt wel, dat *ik* dan meega!”

„Da-ag!” knikte Loekie.

't Kon haar *niks* schelen — *niks!*

Alleen Iedje treuzelde nog wat.

„Ga *jij* niet weg?” snauwde Loekie onvriendelijk.

„Nee — eh — ik — 't is zo saai voor jou —”

Maar Loekie was boos — vréselijk boos! En 't kleine Iedje wou ze óók niet meer bij zich hebben! Geen ogenblik dacht ze er aan, dat Iedje bleef, om háár plezier te doen!

„Ga asjebliëft weg!”

En heel stilletjes, terwijl de zon op haar zachte blonde kopje scheen, sloop Iedje langs 't huis — en een grote traan drupte op haar blauwe jurkje. .

Toen ze alleen was, kroop al 't verdriet omhoog, en Loekie *hulde* van narigheid.

O, die akelige, akelige jongen! *Aldoor* was-ie náár tegen haar — pláágde haar. . . . en zij — o, *zij* was zo ongelukkig! Ze kon niet ééns lopen en meespelen — en *niemand* gaf er wat om!

Maar ze vergat, dat ze alle drie vanmorgen om háár het kalme balspeltje gedaan hadden — en Bob, de nare jongen, óók! En dat rovertje 'n véél *leuker* vacatiespel is. . . .

Ze blééf maar dóórdenken over Bob. Hém vonden Jenny en Iedje knàp — en waaròm nou? Bomenklimmen — nou, dat kon ze nèt zoo goed als hij — vást hoor, dat zóú je zien? En leren op school — pff — zij was de derde van de klas! En wat scheelde de derde nou met de éérste? En *hij* — *hij* was misschien de zèdse ofzo. . . .

En wat had Iedje nog méér verteld? O ja, figuurzagen, dàt kon Bob. Figuurzagen. . . . dat was vást heel erg moeilijk — nou, maar dat zou *zij* óók wel kunnen. . . .

En toen ze er eens góéd over dacht, kon Bob eigenlijk *niks* — was-ie alléén maar vervéelend — en Iedje en Jenny deden alleen maar, wat *hij* wou. . . .

Maar dat figuurzagen wèl moeilijk was, merkte ze 's avonds! Want toen kwam Iedjes Moeder even aan. Iedjes Vader was met alle drie gaan wandelen vóór 't naar bed gaan — Loekie had hen horen weggaan. En ze had dübbel medelijden gekregen met zichzelf, dat *zij* nu maar altijd *liggen* moest. . . . *zij* kòn niet wandelen. . . .

Dat *de Heere Jezus* haar dit gegeven had, dáár dacht ze hele-

maal niet meer aan. Ze was alléén maar *ontevreden*. . . .
Nu zaten Paps en Mams gezellig bij haar — 't was heerlijk
weer — en in de haag piepten de krekels. 't Theelichtje brandde
en 't vlammetje danste vrolijk op en neer. Paps had een boek
voor haar gehaald uit de Leeszaal — en nu zaten ze alle drie
heerlijk rustig bij elkaar — Paps met z'n schrijfwerk, Mams en
Loekie elk met een boek.

En toen kwam Mevrouw Van Houten 't paadje af.

„Ik ben helemaal alleen thuis —” vertelde ze, „en daarom kom
ik maar even hier —”

„Dat is gezellig!” vond Mams. „Komt U hier zitten!”

En ze trok een stoel bij.

„Wat hebt U dáár voor moois?” vroeg Paps dan.

„Dat kom ik U juist eens laten zien — 't is een theeblaadje van
figuurzaagwerk — dat heeft mijn knappe neef voor me ge-
maakt!”

„Nee maar, dàt is aardig!” Paps nam het aan, en bekeek 't aan
alle kanten.

Loekie kreeg opeens een raar, knijperig gevoel in haar keel.
Dàt had Bob dus gemaakt — en Mevrouw noemde hem óók
alweer een „knappe jongen”! Zou niemand dan zij nou zien,
hoe 'n *akelige* jongen 't was?

„Kolossaal!” hoorde ze Paps prijzen, „dat zit keurig in me-
kaar — knap werk voor zoo'n aardappel — kijk jij es, Mams,
hoe vind je 't?”

„Keurig mooi — en wat een moeilijke hoekjes zijn er bij — ja,
't is een flinke, aardige jongen —”

Aardig! Wàt, vond Mams hem áárdig? En Mams had toch ge-
hoord, hoe hij haar gisteren geplaagd had — en van de bal had
ze 't óók verteld. . . . Maar Mams had niet veel gezegd er over.
En nu — nu vond Mams hem *aardig!* Een jongen, die zó akelig
tegen háár deed. . . . o, wat vreselijk. . . . wat was ze toch on-
gelukkig. . . .

„Kijk eens, Loek?” Mevrouw Van Houten legde het blaadje op
de spreij.

Eén ogenblik dacht Loekie er over, om 't wèg te duwen —
maar dàn nam ze 't op — ze was tè nieuwsgierig!

En. . . .

Bewonderend bleef ze er op kijken. O, wat was dàt mooi! En
wat vreselijk móéilijk — o, om dàt te kunnen! *Al* die kleine,

fijne hoekjes, die samen een prachtig figuur vormden — je kon 't haast niet begripen, dat je zoiets máken kon. . . .

Ze wist wel, hoe een figuurzaag er uit zag. Een poos geleden had ze er eens een gezien, in een winkel. Aan Paps had ze gevraagd, wat dat voor 'n ding was, en Paps had 't voor haar uitgeteekend, en verteld, hoe dat fijne zaagje in 't hout gestoken werd, nadat er een klein gaatje in geboord was — en hoe je dan de fijnste figuurtjes uitzagen kon. Maar vóór nù had ze toch nog nooit geweten, hóe mooi 't was! En ze vergat bijna, dat die „nare jongen” 't gemaakt had!

„Prachtig, hè Loek?”

Ze knikte —

„Nóú, Mevrouw —”

Maar later, toen Paps haar al naar boven gedragen en Mams haar als een klein kindje uitgekleeed had, omdat ze 't zelf niet kòn, zoo liggend — later, tóén dacht ze wèl aan Bob.

Bob, die knapper was dan zij.

Bob, die iets máken kon — en dat weggeven als 'n cadeautje — 'n *echt* cadeautje. . . .

Loekie lag met grote ogen te staren.

In haar hoofd woelden hònderd gedachten.

Iets máken — iets *echt* móóis. . . .

Dàt was 't, wat Bob wèl kon — en zij nièt.

En eindelijk *wist* ze 't: zij wou 't óók kunnen! Natuurlijk *niet* figuurzagen — nee, o, nóóit Bòb, die nare jonge, nàdoen! Maar iets ànders — iets ànders zou er wel zijn. . . . en Mams zou wel helpen! Mòrgen zou ze 't vragen. . . .

7.

NIETS DAN NARIGHEID!

En toen Loekie 's morgens wakker werd, dacht ze er dadelijk weer aan. O ja, ze zou 't Mams vragen. . . .

Ongeduldig lag ze te wachten, tot Mams komen zou, om haar aan te kleden. Dádelijk wou ze 't vragen!

Maar toen Mams eindelijk kwam, durfde ze opeens niet meer. Gek toch — ze wist maar niet, hóe ze beginnen zou. . . .

„'t Ziet er weer triestig uit buiten —” zei Paps, toen hij haar naar beneden droeg. „Binnen blijven vandaag, meisjemaat!”

„Hè —” pruilde Loekie, „'t regent àldoor —”

„Nou, aldóór!” deed Paps, „dàt is wel wat overdreven! We

„'t Ziet er weer triestig uit buiten,” zei Paps.

hebben al heel wat mooie dagen gehad — en een beetje regen moet er óók zijn, anders kunnen de planten niet groeien —”

Och ja, dat *wist* Loekie wel — maar 't was nou eenmaal veel prettiger om *buiten* te zijn!

Er is een verrassing voor je —” vertelde Paps dan, en hij legde haar voorzichtig op de divan. „Zó, daar ben je er weer! Geen pijn gedaan?”

„Nee Paps — dank U wel — maar wát voor 'n verrassing dan, Paps?”

„Een dikke brief van Anneke voor jou alleen —”

Nieuwsgierig pakte Loekie de brief aan — en meteen

begon ze de grote, slordige potloodletters te lezen.

Anneke schreef maar weinig over de strandpret, maar ze vroeg driemaal, of Loekie's been nog pijn deed, en ze verzekerde haar nog eens, dat ze met *al* 't speelgoed van Bertje en Boy en haar spelen mocht — en dat 't toch zo akelig was, dat Loekie er niet bij was aan 't strand, en dat Juud eerst vreselijk kwaad was geweest, dat Loekie zo suf gedaan had, om boven op 't kippenhok te klimmen, maar dat ze 't nù toch óók wel erg naar voor Loekie vond, dat ze zo liggen moest.

Dat laatste stond Loekie niet zo erg aan — Juud durfde zèlf *vast* niet op 't hok te klimmen!

Paps ging weg, en Mams nam de tafel af.

Loekie nam haar boek, en begon wat te lezen. Maar ze kon haar gedachten er niet goed bij houden — en zodra Mams na 't afwasschen weer binnenkwam, en de bloemkool schoon ging maken, begon ze over haar plannetje.

„Zeg Mams —”

„Já, kindje?”

„Mams, zou ik niet iets kunnen máken?”

„Iets máken? Hoe bedoel je dat? Met de mecano?”

„Och welnee Mams — iets èchts — wat eh — wat je wèg kan geven. . . .”

„Oóó!” begreep Mams opeens. „Zoiets als Bob doet!”

Loekie kleurde donker. Hè, dat Mams nou dadelijk begreep, dat ze 't dáárom wou — niet om Bob nà te doen — nee hoor — dàt niet! Maar — Bob, die méér kon dan zij. . . .

„Nóú?” vroeg Mams dan.

„Och nee, Mams, heel wat ànders — pff — ik wil heus dat akelige joch niet nadoen!”

„Hm —” zei Mams alleen.

Loekie rolde haar hoofd heen en weer — wat moest ze nu vèrder zeggen?

„Weet *U* niks, Mams?”

„Zeker, Loekie — je zou een leuk mutsje kunnen haken voor Anneke — en haar dat geven, als ze thuiskomt. Als je ijverig bent, kan je 't makkelijk afkrijgen. En dan maken we voor Bertje en Boy elk een wollen servetband — want ze mogen nu een servet hebben inplaats van slabben — dat heb ik ze al beloofd vóór de overgang — als ze goed overgingen mochten ze een servet hebben —”

Loekie's gezichtje was helemaal donker geworden. Nee, dàt bedoelde ze niet! Een mutsje kon iederéén maken — en 'n servetband — wat was dáár nou aan? En dan voor Anneke en de tweelingen — nee, dáár was *niks*, *niks* aan. . . .

Maar Mams scheen niets te merken.

„Dan ga ik straks metéén mooie wol kopen —” zei ze vrolijk.

„Hè Loek, wat zullen ze blij zijn met hun cadeautjes — en jij hebt meteen een prettig werkje! Dat heb je nou es echt leuk bedacht!”

Loekie durfde niets te zeggen.

O, o, Mams begreep 't hélemaal verkeerd! En. . . ze scháámde zich! Want ze had 't niet eens echt leuk bedacht, zoals Mams zei. Ze had alleen maar willen uitblinken boven Bob. . . .

Stilletjes bleef ze liggen. Hoe moest 't nu toch? Nee, ze durfde nóóit te zeggen, dat ze *dit* niet wou — iets maken voor de *kleintjes*. . . .

Zonder dat Loekie 't merkte, keek Mams eens naar haar en ze schudde zachtjes haar hoofd.

En als Loekie dàt gezien had, zou ze wel geweten hebben, dat Mams 't wèl allemaal begreep. . . .

Om een uur of drie klepperde de brievenbus.

„Daar zullen onze buurtjes zijn!” En Mams stond al op, om ze open te doen.

En ze waren het, Iedje, Jenny en Bob.

Jenny en Iedje hadden allebei hun armen vòl poppen, en Bòb. . . . Loekie's mond sprong open van verbazing! Bob droeg in z'n eene hand drie poppenstoeltjes en in z'n andere arm. . . . Iedjes liefste pop!

„We komen spelen —” kondigde Jenny dadelijk aan.

„Da-ag —” zei Iedje, „is de pijn alweer een beetje over?”

Dat vroeg Iedje èlke dag trouw.

„Ja, een beetje —” zei Loekie alleen maar. „Dag Bob!”

„Besjoer. Zeg Iedje, neem je kind es aan —”

Bedrijvig dribbelden Jenny en Iedje heen en weer.

En Loekie, een beetje stil, keek er naar, hoe ze de stoeltjes neerzetten, en de poppenkinderen er in. Dot, Iedjes liefste pop, mocht natuurlijk in een stoeltje, en ze kreeg Jenny's Dolfje op schoot. Er bleven drie kindertjes over, maar Jenny plakte ze stevig samen in Pap's stoel.

„Kindertjes —” zei Mams toen, „nu Loekie zoveel visite heeft, ga ik even een paar boodschappen doen. Kijk eens, dit trommeltje mogen jullie helemaal hebben — speel nu maar prettig, hoor! Bob, als je de mecano soms hebben wilt, dan kan Iedje hem wel vinden!”

En Mams ging weg.

Jenny keek in 't trommeltje, en juichte! Er waren drie beschuitjes in, en wat biscuitjes, chocolaadjes en borstplaatjes — een heleboel samen!

„Dàt is ons eten —” besliste ze dadelijk als een zuinig huismoedertje. „Bob, je komt er *niet* aan, hoor!”

Loekie voelde zich niet op haar gemak. Wat moest ze nu doen? Ze had geen zin om tegen dien naren jongen te praten — nóóit, hoor! Ze herinnerde zich nog wàt goed, hoe minachtend Bob over „poppenspelen” gepraat had. Bob, die voetbalde en een baas was in 't bomenklimmen — nee, ze zou hem nóóit laten merken, dat ze nu opeens zo'n zin had om met Iedje en Jenny méé te doen. O, wat gèk toch! *Anders* speelde ze nóóit

met *hen* mee — commandeerde ze nèt zo lang, tot ze aan háár spelletjes meededen. . . .

„Gaan jullie nou maar wèg met die poppenrommel —” snibde ze opeens, „laten we nou wat léúks gaan doen —”

Verbaasd keek Jenny op. Iedje, gedwee, pakte Dolfje en Dot al uit het stoeltje.

„We gaan pòppenspelen!” knikte Jenny nadrukkelijk. „*Ik* ben de moeder, en Iedje het dienstmeisje en jij de zieke tante — en —”

„Ben je màl!” schreeuwde Loekie, half overeind.

O, o, wat zou Bob wel van haar denken! *Zij* meedoen aan dat flauwe spelletje?

„Jawèl!” snauwde Jenny terug. „Wèllis! En Bob is de Váder!” Met boze ogen keek Loekie naar Bob — wat zou *die* nu wel zeggen?

Met z'n handen in z'n zakken leunde hij tegen de tafel — zag neer op zijn driftige zusje.

„Loekie *wil* 't niet —” zei Iedje zacht.

„Kan me tòch lekker niks schelen!” Boos stampte Jenny haar kleine voetje op de grond.

En tóén. . . . o, hoorde Loekie 't góéd? Toen zei Bob opeens:

„Laten jullie die flauwe meid maar liggen — *ik* ben de Vader — en we hebben háár niet ééns nodig!”

Eén ogenblik was 't heel stil in de kamer.

Iedjes bange ogen gingen naar Loekie. . . .

Tóén vloog Loekie helemaal overeind, zodat haar been bewoog. Tranen van pijn en boosheid sprongen in haar ogen.

„Akelige, náre jongen —” gilde ze, „je plaagt me àltijd, àltijd!” Bob keerde zich dadelijk naar haar toe:

„O ja?” jouwde hij, „pláág ik jou? Zeker omdat ik 't vertik om altijd *jouw* zin te doen!”

„*Mijn* zin?” *Al* Loekie's boosheid tegen Bob vloog er uit. „D'r is *niks* van waar! Jij hebt tegen mijn bal geschopt en je hebt zèlf gezegd, dat je poppenspelen flauw vindt! En nou — nóú doe je zèlf mee, alleen om *mij* te plagen! Je plaagt me àltijd!” Loekie snikte 't uit.

Maar Bob was helemaal niet bang.

„Dacht je nou heus —” schreeuwde hij terug, „dat ik met die poppen speel om *jou* te plagen? Dat is me de moeite niet waard, hoor! Maar *ik* ben niet gewend om altijd mijn *eigen* zin door

te drijven — natúúrlijk vind ik poppenspelen flauw, maar zij willen 't nou — ze hebben 't bedacht om *jou* plezier te doen — en dan doe *ik* méé, en als jij 't *niet* doet, vind ik jou een misse-lijke meid!”

„En ik vind jou een akelige vuurtoren!” schold Loekie door 't dollen heen.

Maar op 't zelfde ogenblik had ze al spijt van dat lelijke scheldwoord — want Bob draaide zich met een ruk om — holde de kamer uit.

Bij de deur botste hij tegen Liesbeth op, die, verschrikt door de herrie, kwam toelopen.

„Hé, hé, wat is dat hier voor 'n lawaai?”

Maar ze kreeg geen antwoord — Bob was al weg, je hoorde zijn driftige voetstappen in de tuin door 't grind klotsen — Loekie lag onbedaarlijk te huilen, en Jenny, haar armen vól poppenkinderen, twee stoeltjes slepend over de grond, stond al bij de deur en commandeerde:

„Tóé Iedje — ga nou méé! Als ze Bobbie uitscheldt, hoeft ze óók niet met ons te spelen!”

En Iedje, klein, bang kindje, nog met Dot en Dolfje in haar armpjes, pakte 't laatste stoeltje, en sloop stilletjes achter de boze Jenny aan.

Liesbeth, een beetje uit haar humeur door 't vervelende gekibbel, dat haar weer uit 't werk haalde, trachtte Loekie te troosten.

„Loekie — tóé nou, wees nou stil — hè, dat vervelende gekibbel ook — 't is tegenwoordig elke dag wát — dat komt er van als een grote jongen met kleine meisjes spelen wil —”

Wát? Gaf Liesbeth óók Bob de schuld? Dan had zij tòch gelijk . . . maar . . .

„Bob hééft 't niet gedaan!” riep ze opeens.

Maar Liesbeth wou helemaal niet weten, wát er eigenlijk gebeurd was — er wachtte nog werk . . .

Ze was blij, dat Loekie ophield met huilen, toen ze wat gedronken had.

„Ziezo, en nou ga je maar fijn liggen lezen!” Ze gaf Loekie het boek, en ging weer naar de keuken.

Maar Loekie làs niet. Heel stil lag ze, af en toe kwam er nog een snikje.

O, o, wat was alles nù weer vreselijk náár! Elke dag was er

ruzie — en nu kwamen ze vast niet meer terug! Iedje óók niet — Bob en Jenny zouden 't niet willen hebben — o, en Iedjes Moeder zou vreselijk boos zijn op haar —

Zachtjes snikte Loekie.

O, ze was zo alleen! Niemand, *niemand* wou bij haar zijn — en opeens voelde ze een erg verlangen naar Anneke — naar Bertje en Boy. . . .

O, als ze nu hier waren zou ze nooit, *nóóit* meer lelijk tegen ze zijn — hoe had ze die schattige tweelingen toch óóit kunnen sláán? En Anneke — och, Anneke was *altijd* lief, en *zij*, Loekie, was een *náár* spóók. . . .

Niemand gaf wat om haar. En o, wat had Bob toch allemaal gezegd? Dat *zij* altijd haar zin moest hebben — dat Jenny en Iedje om háár 't poppenspelen bedacht hadden, en dat *hij* dáárom dat spelletje meedeed — dat spelletje, dat hij toch *flauw* vond. . . . O, en toen had ze dat lelijke woord geroepen. *Vuurtoren* —

Bob uitgescholden, omdat hij rood haar had. . . .

O, o, ze had niéts dan narigheid!

En *tóén* ging de deur open. Héél voorzichtig.

Loekie lichtte haar hoofd op —

En ze zag Iedje, die heel stilletjes binnenkwam.

Op een holletje liep ze naar de divan — duwde Dot in Loekie's armen.

„Morgen kom ik haar wel weer halen — niks zeggen —” fluis-terde ze gauw.

En *éér* Loekie wat zeggen kon, was ze alweer weg.

Loekie, die poppen flauw vond, keek neer op Dot. 't Was een mooie, grote pop met lang donker haar en ogen, die slapen konden.

Die heeft Iedje gebracht om me te troosten — dacht ze dankbaar. Nu was ze tòch niet zo *erg* alleen. Och, wat was Iedje toch *lief* —

Loekie voelde opeens, hoe *moe* ze was van 't boos-zijn en 't erge huilen. Ze legde Dot niét weg — maar schuw, alsof iemand 't zien kon, streelde ze even 't zachte poppenhaar.

En toen Mams 'n half uur later thuiskwam, vond ze Loekie, met Dot in haar arm, vast in slaap, haar behuilde gezichtje tegen de stenen poppekop.

Mams had 't hele verhaal aangehoord, en toen Loekie klaar was, schudde ze haar hoofd.

„Kindje, kindje, wat heb je je boosheid weer laten gaan. En wat wou je nu doen?”

„Ik weet 't niet, Mams —”

„Is Bob werkelijk zo'n nare jongen?”

Loekie dacht er aan, hoe ze tegen Liesbeth zó maar gezegd had, dat Bob 't *niet* gedaan had. En nu vroeg Mams het weer. En toen ze er goed over dacht, moest ze eerlijk zeggen:

„Née Mams —”

„Hoe komt het dan, dat je aldoor ruzie met hem hebt?”

Loekie trok haar schouders op.

„'k Weet niet, Mams —”

„Ik weet het wèl —” zei Mams toen. „Het komt, omdat je nu voor 't eerst iemand hebt, die niet alles doet, zoals jij 't wilt. En daarin heeft Bob gelijk. Natuurlijk hoeft-ie 't niet op zo'n onaardige manier te laten merken, en dáárin heeft hij *ongelijk*. En jij had niet zo mogen schelden, Loekie. Dat is laf. En waarom is rood haar minder dan blond of bruin? Alleen *domme* menschen schelden elkaar uit —”

Loekie knikte langzaam. Ja, Mams wist 't wel —

„Bent U èrg boos, Mams?”

„Bóós — och — ik vind 't zo verdrietig, Loekie, dat je zo bent. Want de *oorzaak* van alles ligt toch bij *jou*. Wàs 't gisteren nu wel zo erg, dat Bob schopte tegen die ouwe bal, waar je zèlf altijd mee voetbalt?”

„Neen” schudde Loekie.

„Waarom verbood je 't hem dan?”

„Och — ik wou —”

„Juist! *Jij* wou! Wat Bòb wou, dáár dacht je niet aan! En zo gaat 't áltijd. Zondag, toen Iedje voor *jouw* plezier de poppen meebracht, wou *jij* er weer niet mee spelen —”

„Maar ik vind poppenspelen zo vervélend, Mams!”

„Dat *is* 't juist, Loekie. *Jij* vindt 't vervelend, en dáárom moet er wat *anders* gespeeld. Waarom speel *jij* nu niet eens, wat 'n *ander* prettig vindt?”

Loekie trok met haar vinger de figuurtjes op de spreij na, maar ze gaf geen antwoord.

„Daar kwam vanmiddag óók de narigheid van. Heb je er wel eens aan gedacht, dat 't voor Iedje en Jenny en Bob véél prettiger was geweest, om spelletjes te doen, waarbij ze hollen kunnen, en druk zijn, dan dat rustige spelen, *om jou?*”

„Om *mij?* Maar *zij* wouen met de poppen. . . . en Bob is niet eerlijk — want hij zei eerst, dat-ie 't flauw vond, en nú ging-ie zélf meespelen. . . .”

„Ja kindje, maar begrijp nou toch eens, dat dit niets te máken heeft met oneerlijkheid! Bob *vindt* 't ook flauw, maar hij doet nu eens méé met de kleine meisjes!”

„Ja maar Mams. . . .”

„Luister nou eens, Loekie. Dacht je soms, dat *ik* 't áltijd maar weer prettig vind, om af te wassen en eten te koken? En dacht je dat Paps 't áltijd prettig vindt, om 's avonds te stoeien met jou, als hij moe is?”

O, nú begreep Loekie 't!

„Maar Mams, ben ik dan áltijd een akelig kind?”

Nu lachte Mams om Loekie's ongelukkig gezichtje.

Ze kwam op de rand van de divan zitten, en Loekie's hand kroop helemaal in Mams' hand.

„Nee Loek, dat ben je *niet*. Maar wèl váák. En als je zó door-gaat, krijgt iedereen een hekel aan je. Dat zie je nu weer aan Bob en Jenny. Geloof maar, dat ze je *niets* lief vinden. En als je nu eens *anders* gedaan had, dan waren ze blij, zo'n aardig vriendinnetje er bij te hebben gekregen. En Bertje en Boy, die je altijd slaat als je boos bent, denk je niet, dat die nu een beetje *blij* zullen zijn, dat ze nu niet bang hoeven te zijn? Nú zijn ze nog te klein, maar later zouden ze een hekel aan je krijgen. Toe Loek, probeer nu eens, om een echte *lieve* meid te worden. Ik weet wel, dat 't niet opééns gaat, maar je hebt nu toch èrg goed begrepen, *hoe* onaardig je zijn kan, nietwaar?”

„Já Mams!” Loekie knikte heftig.

„Denk dáár dan altijd aan, als je weer lelijk wilt doen. En je zult zien dat de anderen dan óók graag iets doen om *jou* te plezieren.”

„Já Mams —”

„En als 't nu heel moeilijk is, dan weet je wel, *Wie* je helpen kan, hè? En je mag *altijd* aan den Heere Jezus om hulp vrágen, Loekie. Zal je dat niet vergeten? De Heer kan 't béter dan Mams — véél beter!”

„Nee Loek, dat ben je niet!”

En met een dikke zoen beloofde Loekie Mams, heel erg haar best te zullen doen.

„Zal *ik* nu eens even hiernaast gaan kijken?” vroeg Mams dan. Blij keek Loekie op. Mams wou naar Bob gaan?

„O, alstublieft, Mams!”

„Goed dan —”

Toen ze alleen was, dacht Loekie nog eens na over alles, wat Mams gezegd had. Bertje en Boy, en Anneke óók — ze zouden een hekel aan haar krijgen. O, en nog *nóóit* had ze gevoeld, hóéveel ze eigenlijk van hun hield, als nú, nu ze wèg waren. O, ze zou haar best doen! En Bob? Zou Bob nu goed op haar zijn? O, als *Mams* met hem praatte, dån kwam *alles* goed. Mams *wist* alles zo goed — —

Er was maar één ding, dat ze *niet* tegen Mams gezegd had — en dat was, dat ze vanmiddag wèl graag had willen meespelen met Ietje en Jenny, maar 't alleen niet gedaan had, om voor *Bob* flink te lijken. Maar och, 't was immers àllemaal 't *zelfde*? 't Was tòch om *haarzelf*.

Maar ze wóú nu anders worden! Ze wóú het!

En onder de spreid vouwde ze haar handjes, héél zacht bad ze: „Lieve Heer, wilt U me *alstublieft* helpen — ik wil zo graag *lief* worden en aan een *ander* denken — alstublieft, lieve Heer, Amen.”

Na een half uurtje was Mams terug. Loekie hoorde haar in de gang — tegen wie praatte ze? Wat dat Liesbeth? Nee. . . .

Ze luisterde eens *góéd* — en opeens begon 't zo raar te kloppen in haar keel. . . . 't was *Bob!*

Daar ging de kamerdeur al open. . . .

Onverschillig als altijd, z'n handen in z'n zakken, slenterde Bob naar binnen. Mams kwam niet.

Hij bleef staan bij de divan — keek naar Loekie.

En Loekie keek naar Bob.

En ze keken allebei zo ernstig, dat Bob opeens begon te lachen.

En Loekie lachte mee!

„'t Regent niet meer —” zei Bob toen.

En Loekie:

„Fijn, dan kunnen jullie buiten spelen —”

„We gaan wandelen met Tante — ze wachten op me. Da-ag!”

En hij liep weg.

„Zeg —” riep Loekie hem na, „ik vind jouw haar niks lelijk!”

„En jij bent niks geen flauw kind!”

Schel fluitend holde Bob de gang door, sloeg de buitendeur zó hard in 't slot, dat Loekie er van schrok.

Maar ze was *blij*, o, wat was ze blij!

In Pap's stoel zat Dot, en haar strakke, glazen ogen keken Loekie verwonderd aan.

„Dag Dot —” knikte Loekie, „Dag lekkere Dot —”

Dàn kwam Mams binnen, heel gewoon, alsof er niets gebeurd was.

„Zeg Loekie, ik heb wol meegebracht — wil je 't eens zien?”

„O gráág, Mams — wat voor kleur?”

Mams kwam bij de divan zitten, maakte 't pakje open.

Er was een grote knot zacht-blaauwe wol, en twee kleine strengetjes, rood en geel.

„Kijk Loek, dit blauw is voor 't mutsje — mooie kleur, hè?”

„Práchtig Mams — dat hoort bij Anneke's winterjas!”

„Ja, daar heb ik 't expres om gedaan. Dan kan ze het een hele poos dragen. En er blijft wel een draadje óver, om de ringen

mee op te fleuren. We maken een rooie en een gele, en wat steekjes van blauw. Hoe lijkt je dat?"

„O, ècht leuk!"

Loekie was helemaal vergeten, dat ze 't eerst niet ècht had gevonden. 't Leek nu zo fijn, een verrassing te maken voor Anneke en de tweelingen — wat zouden ze *blij* zijn!

„Wanneer zullen we beginnen?" vroeg Mams dan.

„Nu dadelijk!" vond Loekie, hè ja, Mams, dádelijk!"

Mams vond 't best.

„Zullen we dan eerst de wol opwinden?"

Loekie knikte.

„Wind U maar, dan hou ik op!"

Wat die Mams goed kluwen kon! In een wip was hij al zo groot als een tennisbal.

„Ik heb ook al héél wat kluwens gemaakt van m'n leven —" vertelde Mams. „Vroeger, dan was 't héél *anders* dan nu! Dan maakte je niet een prettig werkje van mooie blauwe wol, maar dan moest je elke dag een eindje breien aan een dikke zwarte kous. Op vier pennen, hoor!"

„En was dat moeilijk, Mams?"

„Och — móeilik niet, alleen de voet van de kous, dáár moest je goed bij opletten. De rest ging vanzelf — omdat je 't elke dag deed. 't Was alleen erg vervelend — altijd die breikous, juist als je spelen wou!"

„Mocht U dan nóit spelen, Mams?"

„Jawèl, Loek — natúúrlijk wel — maar.. als je breitaak àf was!"

„Nou —" vond Loekie, „*ik* zou 't niet gedaan hebben!"

„Zou je niet? Dus ongehoorzaam zijn?"

„Och — nou ja. . . . maar *breien*. . . ."

„Vroeger was alles ànders, kindje. Toen was breien nèt zo gewoon, als dat jij je bed afhaalt 's morgens. *Alle* meisjes breiden. Nou, en ik was wàt trots, als ik zelf-gebreide kousen droeg!" Loekie keek eens naar haar ene been, waar de spreij afgezakt was. Dat been was bloot en bruin — er zat alleen een blauw sokje aan.

Stel je voor — dat ze nu eens een dikke, zwarte, gebreide kous aanhad!

„Wat griezelig!" vond ze.

„Ja —" zei Mams — „dit is véél prettiger — èn gezonder!"

Maar vroeger wisten we daar niet van. Als we dan een nieuwe klouw moesten winden, deed Moeder een dubbeltje in een pa-piertje, en dat kwam helemaal binnen in de klouw. Daar werd de hele draad omheen gewonden. En als alles dan weer òpge-breed was. . . .”

„Dan mocht U 't dubbeltje hebben! O, wat leuk!”

„Juist — dan mochten we 't dubbeltje hebben —”

„En wat dééd U daar dan mee?”

„In m'n spaarpot stopte ik 't. Wàt fijn, hoor! Als de klouw klein werd, breide ik wel eens méér dan ik behoefde, om gauw bij 't dubbeltje te zijn!”

„Hè, wat éinig!”

Loekie begon haast te verlangen, om óók kousen te moeten breien!

„Maar als 't mooi weer was, en de broers gingen al spelen, dan was 't helemaal niet prettig, om te moeten breien, hoor! Dan was 't zo warm in je handen, en je maakte telkens een fout, omdat je 't zo *gauw* wou doen! Ja, daar heb ik héél wat van gehuild!”

Nee, aan déze kant leek 't Loekie toch weer niet zo èrg leuk — want zóveel hàd je toch niet aan 'n dubbeltje in je spaarpot. . . .

„Ik ben tòch maar blij, dat *wij* 't niet meer hoeven te doen —” zei ze hardop.

Mams knikte.

„Ja kindje, daar kan je gerust blij om zijn — ik was vroeger ook wàt dikwijls jaloers op mijn broertjes — maar ja, wat móét, dat moet — en we hebben toch óók heel vaak fijn gespeeld, hoor —”

„Wàt speelde U dan, Mams?”

„O, touwtje springen — ballen — stuivertje wisselen — allerlei spelletjes, die jullie nu óók doen. Maar niet allemaal —”

„Wat dan niet, Mams?”

„Nou, bijvoorbeeld knikkeren. Dat was vroeger een echt *jongensspelletje* — en een diablo hadden we óók niet —”

Gezellig vertelde Mams verder over vroeger — dat waren van die fijne verhalen, die je àltijd weer even mooi vond. En wat werd die wol gauw een grote kluwen, zo onder 't vertellen! In een wip was 't klaar!

„Zal ik nu meteen eens de haakpen halen?” vroeg Mams dan.

„Hè ja, Mams!”

Loekie rolde de grote blauwe kluw heen en weer over de spreij — hè, wat was alles nu weer prettig! En nu ging ze fijn haken — ze had er opeens zin in! Anneke zou wat blij zijn met een leuk mutsje, als ze thuiskwam. Als ze *thuiskwam!* O, wat verlangde Loekie daar ineens erg naar! 't Was toch wel héél erg stil en ze miste Anneke en de tweelingen veel erger dan in 't begin. O, 't zou *fijn* zijn, als ze weer thuis waren. . . .

En Loekie beloofde zichzelf heel ernstig, om *nóóit*, *nóóit* weer zo te bazen over de kleintjes. Want ze had nooit geweten, hóé lief ze eigenlijk waren. . . .

En ze had nooit gezien, hóé flink en goed het is, als een groter zusje of broertje toegeeft, als nu bij Bob. . . .

9. EEN KLEINE EN EEN GROTE VERRASSING

De vakantie weken gingen veel gauwer voorbij, dan Loekie had kunnen denken.

. . . kwam Bob fluitend thuis.

Nu was er vanmorgen al een brief gekomen van Tante Toos, dat Anneke en de tweelingen Zaterdag zouden thuiskomen!

„Nú is 't Maandag —” bekende Loekie gauw uit, „dus nog vijf dagen!”

„Vind je 't fijn, kindje?” vroeg Paps, die al twee dagen vakantie had.

„Nóú Paps!” En Loekie kleurde even — zou Paps nu denken: „wat is die Loek veranderd”?

„En hoe staat 't met de verrassingen? Komen die klaar?” vroeg Paps heel gewoon verder.

„O, bèst — ik moet op de servetbanden nog de steekjes

maken, en 't mutsje is bijna klaar, hè Mams?"

„Ja hoor, je hebt flink gewerkt —”

Al gauw na 't ontbijt kwam Bob fluitend 't huis om — en even later Iedje en Jenny.

Loekie vertelde gauw het grote nieuws — o, ze was zo blij!

„Zaterdag?” vroeg Bob, „nou, dan gaan *wij* óók misschien weg —”

„Hèèè — dàn al?”

„We moeten Maandag alweer naar school —” vertelde Jenny.

„Maar 't kan ook best zijn, dat we Donderdag al gaan —” zei Bob weer. „'t Ligt er maar aan, wanneer Vader ons komt halen, zie je —”

„O, schrijf dan asjeblijft, of hij Zaterdag komt!” riep Loekie, „anders ben ik twee dagen helemaal alleen!”

„En jullie moeten Anneke toch zien?” zei Iedje zacht.

„Meisjes genoeg!” bromde Bob, maar Loekie werd er niet boos om — ze kènde Bob nù wel!

„Niks prettig, Maandag alweer naar school —” pruttelde Jenny, „jij mag nog fijn thuisblijven, hè Loek?”

„J a— maar of 't nou zo *fijn* is. . . . ik zou bèst naar school willen, als ik maar weer gewoon lopen mocht!”

„Och ja —” Jenny schrok er een beetje van, dat ze dáár niet aan gedacht had — en ze voelde opeens een groot medelijden met Loekie, die de hèle vacantie niet had mogen lopen — och, die arme Loek toch —

„Ik zal je een ansicht sturen —” beloofde ze gul.

„Hè, leuk! Doe je 't héús?”

Jenny knikte heel vast van já.

Opeens klonk er een lange autotoet. . . .

„Daar is de dokter —” zei Loekie dadelijk.

En ja, hoor, 't grind kraakte — en de dokter kwam langs het huis.

„Wel, wel, wat een visite is hier — en dat zo 's morgens vroeg! Komen jullie ons patiëntje weer eens opvrolijken? Dat is goed, hoor. En. . . . hoe is 't ermee, kleintje?”

Mams kwam op een drafje aanlopen — stuurde Bob, Iedje en Jenny zolang naar de voortuin.

Loekie vertelde onderdehand, dat ze helemaal geen pijn meer had. Sinds een week mocht ze elke dag tussen Mams en Paps

in heen en weer stappen — eerst een héél klein eindje — en toen telkens verder.

't Had in 't eerst nog wel pijn gedaan, maar nu bijna niet meer. Alleen was het zieke been erg stijf en 't andere zo raar trillerig — net, of er slaap in zat.

„Zozo —” zei de Dokter, „en hoever zijn we nu?”

„Tweemaal per dag vijf minuten, Dokter,” vertelde Mams.

„En 't gaat héél goed!”

„Zozo — nou, dan moet dat maar een beetje méér worden — maar heel erg voorzichtig, hoor kleine meid!”

„Ja dokter —”

Nog even bleef de dokter napraten, en dan stapte hij weer op. Mams ging mee naar 't hek. Bob en Iedje en Jenny kwamen nog niet terug — ze waren zeker zolang naar huis gegaan. Loekie lag te luisteren, of ze den dokter hoorde weggrijden — hè, wat duurde dat lang! Ze zag Mams alweer in de kamer lopen, en nóg reed Dokter niet weg. . . .

Juist wou ze, nieuwsgierig als ze was, Mams roepen, om te vragen of er soms iets kapot was aan de auto, toen ze opeens de motor hoorde aanslaan. Eindelijk ging hij dan toch!

Als de anderen nu maar gauw terug kwamen!

Fijn, nu mocht ze straks een *kwartier* rondlopen. Wat lang alweer. . . .

Hè, waar bleven ze nu toch? Ze zouden juist met de bal gaan spelen, en nu kwamen ze niet terug! Ongeduldig plukte ze aan de sprei — zouden ze naar hun eigen tuin gegaan zijn? Wacht — es fluiten. . . .

Schel floot ze Bob's fluitje — maar ze kreeg geen antwoord. Dan maar es roepen.

„Bob! Bò-ò-ob!!”

Geen antwoord.

„Dàn zullen ze wel een boodschap doen of zo —” dacht Loekie. Ze voelde dat ze boos wou worden — maar gauw schudde ze heel stevig van néé — géén lelijke dingen meer denken! Weet je wat, ze ging die bonnetjes uitzoeken.

Mams had een heel doosje vól met allerlei soorten bons, en die moesten toch eens netjes geteld en bij elkaar gepakt worden. Loekie vond 't een fijn werkje, en Mams had 't doosje bij haar gezet.

IJverig begon ze. 't Woei een beetje, en ze moest goed opletten,

anders vielen de kleine papiertjes op de grond.

„Tien — elf —” telde ze — „wacht, hier nog zo'n gele —”

Hè — hoorde ze daar iets? Kraakte 't grind niet? Ze keek rond — nee, niks te zien.

Op de weg gilden een paar kinderen — een hond blafte, de kippen hadden 't druk met kokkelen en telkens kwam er een auto of een rammelende kar voorbij. Er was dus geluid genoeg, zodat je je best vergissen kon. Loekie lette nergens meer op — zó verdiept was ze in het prettige werkje. . . .

Tot opééns. . . .

„Piep! Pie-iep. . . .”

Een heel fijn stemmetje piepte tussen de bessenstruiken.

Loekie keek dadelijk op. Zou 't een muis zijn?

„Pie-iep. . . . pie-iep. . . .”

Dat kwam van achter 't kippenhok!

„Pie-iep. . . .”

En dàt van achter de beuk — vlàk bij!

En er was niets te zien — verbaasd bleef Loekie rondkijken.

„Mauw — miááúw!” klonk 't toen opeens weer van de bessenkant — „zijn hier ook lekkere muizen?”

Toen begreep Loekie ineens alles!

Ja hoor — hard piepend vlogen drie dikke muizen tevoorschijn, en de kat — niemand anders dan Pàps! — holde ze achterna.

Twee muizen renden dadelijk naar Loekie.

„Loek, Loek —”

Maar Loekie wou méédoen — ze stak haar armen uit — Jenny vloog er pardoes in — máár. . . .

„In de val! In de muizenval!” jubelde Loekie, haar armen stevig om de spartelende Jenny heen. „Kijk es, Poes! Hier heb je er één!”

Maar de Poes holde achter muis Bob aan — en Iedje kroop voor de veiligheid maar achter Loekie's stoel.

Jenny deed àl haar best om uit de val te komen, maar Loekie hield haar vast, tot Paps, met Bob, allebei hijgend en lachend, er bij kwamen.

„Twee gevangen muizen!” riep Loekie.

„Hè, hè, dat heb je prachtig gedaan, meisjemaat!” prees Paps —

„En waar is ons derde muisje?”

Maar eerst toen ze beloofden, dat ze niet gevangen zou worden,

kwam dat bange muisje tevoorschijn.

„Leuk was 't, hè?” glunderde Bob naar Loekie.

„Nóú, zeg!”

„Je had niets gezien van ons, hè?”

„Nee — alleen één keertje hoorde ik gekraak —”

„Dat was toen Bob zo hard liep!” wist Jenny.

„Och kind, ik liep helemaal niet hard —”

„Wèllis!”

„Nièt!”

„Wèl!”

„Nièt!”

„In elk geval heb ik er niks van gemerkt —” zei Loekie toen maar gauw. „Ik dacht al, dat jullie weg waren, omdat 't zo lang duurde!”

„We hebben je wel horen roepen, hoor, maar toen stonden we nog af te spreken —” vertelde Iedje.

„Ssst!” deed Bob boos.

En Iedje, verschrikt, keek gauw naar Loekie.

„Wat is er dan?” vroeg die natuurlijk.

„Al je bonnetjes liggen op de grond —” wees Paps, „kom jongens, help eens zoeken!”

Allemaal doken ze op de grond, maar Loekie dacht:

„Er is wat! Ik zie 't best — er is iets, dat ik niet mag weten!”

Toen de bonnetjes opgeruimd waren, bedacht Paps nog een paar leuke spelletjes — maar Loekie zag telkens, hoe ze elkaar een knipoojje gaven, of even smoesden.

En Mams — die scheen er óók al van te weten! Wat wàs er dan toch?

Zou ze 't eens vragen? O, ze werd zo nieuwsgierig! Maar 't was natuurlijk een grapje voor háár, net als daarstraks 't verstoppjen. Misschien wilde ze 't nòg eens doen. . . . of iets anders. . . . ze probeerde, om er niet aan te denken — misschien was 't wel niets. . . .

Om twaalf uur zei Paps:

„Kom jongens, 't wordt tijd voor jullie, om naar huis te gaan —”

„Nù al, Paps?” riep Loekie, „ze hoeven nooit voor één uur te eten —”

„Wij eten vandaag een beetje vroeger — Mams heeft 't druk met de was —” zei Paps alleen, en tot Loekie's grote verbazing

sputterde zelfs Bòb niet tegen! Ze liepen zelfs op een drafje weg, met hun drieën!

Begreep je dáár nou iets van?

„Mag ik nou nog even lopen, Paps?” vroeg Loekie, toen ze weg waren.

„Nee Loek, nù niet — we moeten eerst eten — nà 't eten, hoor —”

„O —” Loekie was een beetje teleurgesteld. Wat deden ze toch allemaal raar! Mams, die 't druk had met 't wassen van jurken en kousen, dat Liesbeth vanmorgen al gedaan had en daarom opeens vroeger eten wou, Paps, die ànders zo blij was, als ze even lopen mocht, en die 't nù aldoor maar uitstelde. Want ze had al driemaal gevraagd, of ze nu 't kwartier mocht proberen. 's Morgens en 's avonds — had de dokter gezegd. En nu was de hele morgen al òm —

En Bob, Iedje en Jenny, die zo gauw waren weggelopen. . . . ànders bleven ze altijd nog net zolang talmen, tot Mams twee maal moest waarschuwen.

Paps en Mams aten in de serre — Loekie kreeg haar bord buiten. Een beetje verdrietig at ze 't leeg — ze proefde van narigheid niet ééns, hoe lekker de appelmoes was. En toen ze klaar was, begon ze maar weer aan de bonnetjes, die nu natuurlijk weer allemaal door elkaar geraakt waren.

Paps ging uit op de fiets, Mams scheen in de keuken druk bezig te zijn — want Loekie hoorde haar met Liesbeth telkens lachen. Tamelijk gauw was Paps weer terug — de actetas onder z'n arm scheen nu aardig vol te zijn.

„Paps — komt U bij me zitten?”

„Straks, hoor kindje —”

Opeens voelde Loekie haar ogen warm worden — en een paar grote tranen gleden over haar gezichtje. Gauw veegde ze die weg — hè nee, *niet* huilen. . . .

Wéér legde ze de gele bonnetjes op een stapeltje — de bakkersbonnetjes waren al klaar. Maar 't leek net, of 't nu làng zo'n prettig werkje niet meer was als 's morgens.

De torenklok sloeg één uur — en tegelijk kwam Paps weer naar buiten — op een drafje liep hij naar de voortuin — kwam meteen weer terug, ging de keukendeur in.

En toen kwam Mams naar buiten.

„Loekie —” riep ze al, „berg je bonnetjes maar op, kind, we

gaan even stappen — Paps komt er al aan —”

„Moet U daarvoor Uw zonnehoed op?” vroeg Loekie verbaasd — o, en U hebt de mijne óók — moet ik die op?”

„Ja — eh — een kwartier is een hele tijd om in de zon te lopen —”

„Nóú, Mams! Ik loop toch àltijd in de zon?” Loekie vond dat Mams echt ráár deed. Stel je voor dat je 'n hoed opzette, om even door de tuin te lopen!

Ze legde voorzichtig de stapeltjes in 't doosje — de losse papiertjes er naast. Mams kamde Loekie's haar wat op, zette haar dan de witte hoed op. Nou, die Mams scheen haast te hebben! Daar kwam Paps al aan — warempel óók een hoed op! Nee maar — en hij had de hele morgen zó in de tuin gelopen! Mams schoof de grote schoen van haarzelf al aan Loekie's zieke voet — ze kon toch niet zó op de zwachtel lopen! Daarom kreeg ze de makkelijke slof-schoen van Mams aan. Voorzichtig tilde Paps haar over 't harde tuinpaadje. Naast het huis begon het grind — daar was Loekie nog niet geweest, omdat dat zo moeilijk liep.

„Zullen we vandaag 't grind eens proberen?” vroeg Paps.

„Goed —” vond Mams.

En Loekie, met een kleur van inspanning, knikte alleen maar. Hè, haar been was zo trillerig — ze liep tussen Paps en Mams in — een beetje voorover, omdat ze elke stap zien moest.

Nu waren ze naast het huis — 't ging wèl moeilijk, maar... 't ging toch! Nu de voortuin...

„Zou je nu niet eens rondkijken?” vroeg Paps dan.

Loekie keek op... en...

Van louter verbazing bleef ze stilstaan, want wat zag ze dáár, voor het hek?

Een grote auto — en daarin — Bob, en Iedje en Jenny!

„A-à-àch!” zei ze alleen maar.

Mams lachte blij.

„Zou je wel zin hebben in een tochtje, schat?”

„Màms! Wat héérlijk —”

Uit de auto ging een gejuich op, toen ze Loekie zagen aankomen.

„Is dàt nou geen verrassing?” glunderde Paps.

„Vréselijk verschrikkelijk!” betuigde Loekie.

't Ging wel moeilijk, maar 't ging toch.

En midden in de tuin gaf ze eerst Mams en dan Paps een dikke zoen.

Langzaam gingen ze dan verder. O, Loekie had er wel heen willen hollen, en met één sprong in die heerlijke grote auto sprongen!

Maar ze moest voorzichtig zijn, en dat wàs ze ook — want anders waarschuwde haar been wel.

Bob, Jenny en Iedje werden er uit gejaagd — éérst moest Loekie goed zitten.

Mams had prachtig gezorgd, want, tussen de banken in was de hele opening aan de ene kant volgemaakt met opéén gestapelde kussens — zodat Loekie heerlijk lag — haast nog fijner dan op de stoel. Paps kroop naast den chauffeur, Mams naast Loekie, en aan haar andere kant kon Iedje nog zitten. Bob en Jenny moesten samen 't andere bankje delen.

„Als je niet stilzit, gooi ik je eruit —” dreigde Bob parmantig. „Pas maar op dat je zèlf stil zit!” was Pap's antwoord, „denk om Loekie's been hoor — 't is een hele eer, dat jij zo vlak

naast dat been zitten mag — zorg jij nou, dat je die eer waard bent!”

Ze lachten allemaal om Pap's plechtige rede — en de chauffeur vroeg, of alles klaar was.

„Ja hoor —” knikte Mams — „je kunt je gang gaan!”

Meteen sloeg de motor aan — en daar gingen ze!

Loekie stráálde. Ze kneep Mam's arm van plezier — o, wat was *dit* heerlijk. . . .

„Dát moesten we nou afspreken —” kon Iedje eindelijk verklappen.

„O ja!” Ineens begreep Loekie al die geheimzinnigheid.

„En dáárom moesten wij zo vroeg eten!”

„Ja, en jullie óók!”

„En dáárom moest ik mijn hoed op!”

„En dáárom moest je Vader zo lang met den dokter spreken!”

„En dáárom mocht je vanmorgen niet rondlopen —”

„Anders werd je te moe —”

Ze schreeuwden allemaal door mekaar, tot Mams de handen voor haar oren hield. Paps en de chauffeur zaten samen te lachen om die opgewonden kinderen.

Paps vertelde den chauffeur, dat Loekie al de hele vakantie niet had mogen lopen, en nu toch eens een echt pleziertje moest hebben.

De chauffeur knikte — ja, hij wist er al alles van — Mevrouw had 't hem ook al verteld, en hem goed op 't hart gedrukt, toch vooral *zacht* te rijden, en niet over hobbelige wegen.

„Dat had ik óók juist willen vragen —” zei Paps.

Wéér knikt de chauffeur. Hij zou wel goed zorgen voor dat kleine meisje.

En of die Loekie genoot!

O, wat was 't heerlijk, de bekende wegen weer eens te zien — en later, buiten 't dorp, wat was alles dáár mooi — de landen, waar 't koren al in schoven stond, lagen warm in de zon — in de weilanden graasden de koeien — keken eens lodderig naar de vrolijke auto op de weg.

Bob had allerlei verhalen over dingen, die ze voorbijkwamen — Jenny was nogal eens klaar met een vinnig:

„'s Nietis!” als Bob wat overdreef — maar Mams suste 't ongemerkt weer.

Iedje, in haar hoekje, zat maar stilletjes te genieten — ze luis-

terde niet naar de anderen — kékéé maar naar alles, wat ze voorbijgleden.

Mams gaf elk een reep chocola.

En toen kwam meteen de laatste opheldering:

„Dáárvóór moest Paps na 't eten er nog even op uit —” vertelde Mams, „Liesbeth en ik hadden vanmorgen geen tijd, dus hebben we Paps maar op iets lekkers afgestuurd!”

„En Paps kán het, hoor!” vond Loekie, en ze beet een fijn stuk van haar reep.

Om een uur of drie zei Paps:

„Wie heeft er nu zin in een glas limonade?”

En natuurlijk was er niemand, die „ik niet!” zei.

„Dan moeten we maar eens uitzien of er ook een uitspanning te vinden is —” vond Mams.

En dát deden ze! Bob zag 't eerst een groot wit bord.

„Dáár, geloof ik, Meneer!”

„'s Kijken. . . ja hoor, je hebt gelijk!”

Meteen stopte de chauffeur.

Bob had 't portier al los — sprong er gauw uit.

„Voorzichtig, voorzichtig toch!” riep Mams nog.

Loekie keek een beetje benauwd. gingen ze er nu allemaal uit?

„Loek, pas jij op de wagen?” vroeg Paps heel gewoon.

„J-já Paps —”

„Moet Loekie hélemaal alleen blijven?” Dat was natuurlijk Ietje.

Ze keerde zich al om, — wou de auto weer in gaan.

„Dan blijf ik bij Loekie!”

„Dát is braaf, hoor!” lachte Paps.

Maar Mams, die er nog niet ééns uit was, zei gauw:

„Nee hoor kindje — 't was maar een grapje! Jullie gaan alle drie met Meneer naar de speeltuin, en Loekie en ik blijven gezellig samen hier! Wij laten ons heel deftig in de wagen bedienen, wat jij, Loek?”

Blij knikte Loekie. Gelukkig maar!

Er kwam een kellner met een groot blad, waarop twee glazen heerlijke rode limonade stonden en een schaal met taartjes.

„Jij mag een extra-taartje hebben —” zei Mams, „omdat je niet mee kan doen in de speeltuin.”

Dát was fijn! Loekie zocht twee heerlijke uit — één met room en één met jam. O, wat was 't leuk, zo in de auto!

De chauffeur had de wagen onder de bomen gereden, zodat ze nu fijn in de schaduw stonden.

Het was èrg druk in de speeltuin — je kon de kinderen horen schreeuwen en juichen, als de schommel of de wip hóóg ging.

„Hè —” dacht Loekie eventjes — „kon ik óók maar mee doen!”

Maar juist kwamen er toen uit 't hek van de speeltuin een Vader en een Moeder met drie kinderen — de jongen holde vooruit, maar de meisjes, warm en moe van 't drukke spelen, stootten elkaar aan, en Loekie hoorde ze juist zeggen:

„Hè, kijk dàt meisje eens! Wat zit diè daar lekker —”

„Nóú —” zei 't andere meisje — „en *wij* moeten nog zo'n zind lopen —”

Loekie kleurde ervan — nu waren de kinderen uit de speeltuin jaloers op háár — net als *zij* op hen! En ze vond 't opeens weer dùbbel fijn, zo deftig in de auto te mogen zitten!

Mams begon gezellig te praten — vertelde van vroeger, toen ze zelf nog een klein meisje was, en er nog geen speeltuinen bestónden — hoe ze dan een dagje naar 't strand gingen in de vakantie. . . .

Loekie vond die oude verhalen altijd weer leuker — en de tijd vlóóg om!

Want, toen Paps en de anderen ineens 't hek uit kwamen, zei ze verwonderd:

„Nóú al? Hebben jullie nóú al gespeeld?”

„Dat hoef je hun niet te vragen!” lachte Paps, „kijk alléén maar eens naar hun gezichten!”

En werkelijk, hoor! Ze waren nèt zo rood en warm als die andere kinderen.

„Ik ben niks warm!” vertelde Bob, en hij deed alle moeite, om er heel kalm uit te zien.

„Opschepper!” kwam Jenny gauw, „je hele neus glimt van de warmte — en je voorhoofd óók — en je haren staan àllemaal rechtop!”

„Och *kind* —” zei Bob alleen maar, want hij vond 't veiliger, er nù maar niet verder meer over te praten!

„En nu instappen, hoor!” riep Paps. „Daar komt onze chauffeur óók al aan —”

„Ik heb met hem gewipt!” vertelde Bob trots.

„Echt met den chauffeur?” vroeg Loekie.

„Nóú, *echt* hoor! En hij kòn 't zo fijn!”

„Hè, kijk dat meisje eens!”

„En toen Meneer bij jou keek heeft hij òns geduwd op de schommel —” zei Iedje.

„Ja? Nou, maar dat is een áárdige chauffeur, hoor!” vond Mams.

„En heeft Loekie 't prettig gehad?” vroeg Paps dan.

„Nóú Paps!”

En Loekie vertelde van de twee meisjes, die nog helemaal naar huis moesten lopen.

„Nou, maar *wij* lekker niet, hoor!” riep Bob, die alweer op z'n plaats zat.

De anderen waren er ook al in — en daar ging de auto weer! O, wat een heerlijk eind reden ze nog!

Maar eindelijk waren ze toch thuis. De auto stopte eerst heel netjes voor Iedjes huis — heerlijk hoor, om zo in een echte auto thuisgebracht te worden!

„Dank U nog wel voor 't schommelen, Meneer —” zei Iedje heel verlegen tegen den chauffeur.

„Mooi hoor!” zei die lachend, „wij gaan nòg eens samen schommelen — afgesproken?”

Iedje knikte heel hard van já. En toen zei Jenny ook:

„Welbedankt, Meneer —”

En Bob bromde:

„En voor de wip —”

En toen moest de chauffeur vreselijk lachen.

Paps en Mams kregen van Iedje en Jenny allebei een kusje voor 't heerlijke uitgaan, en van Bob een stevige hand.

„Jullie mogen nòg eens mee, hoor — als 't wéér vacantie is — onthou dàt maar —” beloofde Paps, „en dan gaan Anneke en Bertje en Boy óók mee — wat 'n feest, hè?”

„Fijn! Fijn!” schreeuwden ze alle drie.

Van 't ene hek naar 't andere was maar een heel klein eindje, maar de auto reed er tòch heen. Loekie was een beetje stijf geworden van 't lange zitten, en ze was te moe om nu nog te lopen. Dus tilde Paps haar er uit en droeg haar inééns door naar de divan.

Hè, hè, daar lág ze weer!

Loekie legde haar hoed op een stoel, die vlakbij stond, en zuchtte toen eens heel diep. O, o wat een héerlijke middag had ze gehad!

Daar kregen Paps en Mams een extra stijve pakkert voor!

En nu was 't Zaterdag geworden, en zouden Anneke, Bertje en Boy weer thuiskomen! O, o, wat was Loekie blij! Nee, nóóit had ze kunnen denken, dat ze zó verlangen zou naar die drie! Ze had 's nachts bijna niet kunnen slápen, zo opgewonden als ze was. Mòrgen, mòrgen kwamen ze!

En nu wàs 't morgen.

Heel vroeg al was Paps, die nog vakantie had, weggereisd om hen te halen. Om een uur of drie waren ze dan thuis!

Het mutsje en de servetbandjes waren kant en klaar, en lagen stilletjes te wachten in de kast.

„Is Paps nou al bij Tante Toos?” vroeg Loekie telkens, en Mams rekende dan heel geduldig weer uit, hóé lang 't nu nog duurde.

Toch was 't niet zo'n héél prettige dag vandaag. Nièt helemáál prettig. Want 's middags om vijf uur zouden Bob en Jenny weggaan. O, wat vond Loekie dàt jammer! Ze vond Bob nu wát leuk — en Jenny was óók een enig kind.

Saaï hoor, dat ze nu weer weggingen — tot 't volgend jaar helemaal!

Wat zou 't vreemd zijn, als Iedje weer helemaal alleen kwam spelen — daar moest je eerst weer aan wennen, hoor!

Loekie lag in de tuin — en voor 't laatst kwamen Jenny en Bob spelen.

De àllerleukste spelletjes werden nog eens gedaan, en om elf uur bracht Mams voor elk een grote beker chocola met koekjes, omdat 't voor 't láátst was.

Dàt was heerlijk, en onder 't opmaken van die tractatie haalden ze nog eens alle prettige dingen van de vakantie op — zelfs om de ruzie van Bob en Loekie moesten ze nu lachen.

„Komen jullie vanmiddag dan nog even gedagzeggen en Anneke en de tweelingen zien?” vroeg Loekie, toen 't etenstijd was, en Iedjes Moeder hen door de heg geroepen had.

„Goed!” beloofde Bob, „nou, tot straks dan, hoor!”

Het was een ongewone maaltijd — Mams kwam bij Loekie buiten zitten en samen aten ze hun boterham.

„Ze zitten al in de trein, hè Mams?”

„Bijna, Loek! Ze lopen nu naar 't station —”

Och, och, wat duurden die laatste uren l ang!
 Maar eindelijk — *eindelijk* werd het dan toch drie uur.
 „Nu kunnen ze elk ogenblik komen —” zei Mams, „zeg Loekie, als ze er nu aankomen, moest jij naar ’t hek komen!”
 „H e ja, Mams — kijkt U dan stilletjes uit?”
 Dat deed Mams — en al gauw kwam ze op een holletje om het huis heen:
 „Ze komen er aan, hoor — ga je mee?”
 Voorzichtig, steunend op Mams arm, ging Loekie de tuin door — stap voor stap!
 Een raar gevoel kneep opeens in haar keel — omdat ze zo heel, h eel erg blij was!
 Op de weg was ’t een getrappel van vlugge voetjes, zodr a ze in de voortuin kwamen. Daar kwam Bertje aangestoven — vlak achter hem Boy — en Anneke liet Paps’ hand los en zette ’t o ok op een lopen.
 „Da-ag! Da-ag!”
 „Dag Mammie — dag Loekie —”
 Mams ving in elke arm een kleine jongen — en Loekie, zich nu vasthoudend aan het hek, lachte tegen Anneke.
 „Da-ag! Ik kan niet v erder, alleen!”
 Maar Anneke was er al, en sloeg twee armpjes stevig om Loekie’s hals.
 „Dag L o ekie — ben je haast weer b eter?”
 O, zo blij riep Anneke dat!
 „Ja, m o o! H e, wat fijn, dat jullie weer thuis zijn!”
 Incens zag Loekie, hoe Paps, een stapje opzij, met z’n vinger in z’n mond heel treurig stond te kijken.
 Anneke sprong nu eerst naar Mams en — die arme Paps — daar keek ni emand naar om!
 „Ik moet maar all een staan —” Paps deed heel verdrietig. „Ik word h elemaal vergeten!”
 Daar moesten ze allemaal erg om lachen. Die malle Paps toch!
 „Als U hier komt, krijgt U van mij een zoen!” riep Loekie
 En dat deed Paps toen maar.
 Bertje en Boy waren erg opgewonden — ze begonnen dadelijk heel lange verhalen te doen, schreeuwden door elkaar en vertelden geen  en geschiedenis *uit*. Telkens begonnen ze weer aan iets anders.
 „O nee, Mammie, moet U h oren — d’r was op een keer een

boot op 't strand —”

„Ja en ik heb een béést gezien, Mammie — en Tante zei, dat beest dat daar ligt, dat hoort eigenlijk in de zée, want daar wóónt-ie, Mammie —”

„Paps, hebben vissen nou een hús?”

„Ja Paps, en kan een visje nou nóóit verdrinken? Oom zegt, dat een visje —”

„Mammie, mijn strandhoed is stukgegaan, want op een keer, toen we —”

Paps en Mams hielden allebei de handen voor hun oren.

„O, o, *stil* toch even, jongens!” smeekte Mams, „ik snap er allemaal *niks* van — kom, laten we nou éérs eens naar binnen gaan — wat jij, Anneke?”

Anneke knikte — en de tweelingen renden de tuin al in.

„Wat zijn ze heerlijk bruin geworden!” zei Mams blij — „en jij óók, Anneke — fijn hoor — en ik merk al, dat jullie 't wat prettig gehad hebben!”

Met hun vieren gingen ze het tuinpad weer over — Loekie tussen Mams en Paps in, en Anneke dicht naast Mams.

„Ze hadden hélemaal geen zin om mee te gaan naar huis —” plaagde Paps, „vooràl Anneke niet! Die hield zich aan de tafel vast, om maar te mogen blijven!”

En Anneke liep er in — ze keek heel verschrikt en kleurde ervan.

„Hélemaal niet wáár! Nee hoor Mams — ik was juist zo blij —”

Mams lachte, streek over Anneke's bruingebrande armpje.

„Stil maar, hoor schat — Paps weet er *niks* van en Paps pláágt maar wat —”

Anneke zuchtte een grappig klein zuchtje.

„O, gelúkkig —”

„Malle meid!” lachte Paps toen.

Bertje en Boy waren dadelijk dóórgehold naar de keuken — stonden nu hun rommelige verhalen aan Liesbeth te doen. Liesbeth knikte maar van já en née — ze begreep er óók niet veel van!

„Liesbeth — als een vis nou zwèmt, hè —”

„Ja, en een bóót komt er áán —”

„En die boot vaart tegen die vis àn —”

„Doet dat dan géén pijn, Liesbeth? Oom zegt —”

Daar kwam gelukkig Anneke aan, om Liesbeth gedag te zeggen. Die was héél wat kalmer!

Omdat het nogal woei die dag, had Mams de theeboel maar niet buiten gebracht — en zaten ze dus even later allemaal, ook Liesbeth, in de huiskamer bij elkaar.

„Als Bertje en Boy nu éven kalm zijn, krijgen ze een heerlijk glas limonade —” beloofde Mams, en de tweelingen, helemaal onrustig van de lange treinreis, deden hun uiterste best, om een minuutje stil te zitten. Maar toen de limonade er bij kwam, met een riëtje nog wel, werd 't gemakkelijker.

Anneke vertelde zachtjes aan Loekie van Juud en Ery en kleine Puck, die toch zo'n schatje was.

Anneke vertelde niet zo erg vlug, en Loekie wou telkens over Bob beginnen, en 't autotochtje — en de verrassingen — maar ze hield zich goed — ze wou éérst naar Anneke luisteren — want Bob zou dat ook vast gedaan hebben. . . .

Als je lief wou wezen moest je éérst aan *anderen* denken — zo had de Heere Jezus 't gezegd — Mams had 't haar dikwijls verteld — 't was maar zo erg eenvoudig. . . . en tòch zo moeilijk! En nu ze weer thuis waren, Anneke en de broertjes, wou Loekie helemaal opnieuw beginnen — misschien zouden ze 't wel niet ééns merken, maar dat hóéfde ook niet, 't was een geheimpje tussen haar en Mams. . . . en de Heere Jezus.

„En als 't soms weer eens mis gaat —” had Mams gezegd, „dan blijf je tòch volhouden om 't weer goed te maken!”

En o, Loekie *wou* zo graag!

„Nu zullen we Loekie's geduld maar niet langer op de proef stellen —” zei Mams eindelijk — „kijk, ze heeft er al een kleur van! Wat vind je, Loek, zullen we nu de verrassingen eens uit de kast halen?”

„Verrassingen?” riep Anneke.

En:

„Verrassingen? Die zitten in de koffer!” verklapte Boy.

„Ja, in de gróte koffer — maar we mochten 't niet zeggen van Paps —” hielp Bertje.

Mams lachte maar gauw héén over die verklapperij — en Paps, Liesbeth en Loekie deden óók maar net, of ze niets gehoord hadden.

Mams haalde de pakjes uit de kast, gaf ze aan Loekie, die ze gauw onder haar sprei verstopte.

„Ik heb wat gemaákt voor jullie — ècht gemaakt,” vertelde ze gauw — hier, *dit* is voor Anneke!”

Een beetje beduusd maakte Anneke het pakje open — en. . . .

„Oóó!! Wat pràchtig! Een muts — o, wat fijn — heb je die ècht *zelf* gemaakt?”

Loekie knikte — haar ogen straalden van plezier.

„En dit is voor Bertje — en dit voor Boy —”

De tweelingen, die wel begrepen dat zij óók wat kregen, waren al bij de divan gekomen.

Loekie gaf Mams een knipoogje — niet zeggen, waarvóór het was!

Het grapje ging goed op, want Bertje en Boy, elk met de kleurige servetband in hun handjes, keken er een beetje teleurgesteld naar — wat wàs dat nou eigenlijk?

Maar Mams kreeg al gauw medelijden.

„Voor *jullie* zijn er twee verrassingen — want. . . . vanmiddag krijgen jullie geen slab meer, máár. . . .??”

„Een servèt — een servèt!” juichten de tweelingen.

„Juist! Een servet — en dan mag *déze* prachtige ring er omheen!”

Nù keken ze niet langer teleurgesteld!

Paps was ongemerkt de kamer uitgegaan — had eens even in de grote koffer geneusd, en stopte Anneke een paar pakjes in haar hand — de tweelingen waren zó dol, dat Paps hùn maar liever niets in de handjes gaf.

Dus mocht Anneke uitdelen.

„Maar 't is van ons drieën!” zei ze er eerlijk bij.

Dat gaf weer een uitpakkerij — want voor ieder was er iets bij! Paps kreeg een paar fijne sigaren — Mams een doosje chocola, Liesbeth een zakje borstplaat, en Loekie — Loekie kreeg een heel mooi armbandje, omdat ze ziek geweest was in de vacantie.

Nee maar, dàt was een bedanken! 't Was ook zo grappig, dat iedereen iets gekregen had — zelfs de uitgaanders!

Bertje en Boy vonden, dat ze nu lang genoeg „stil” geweest waren — en, nadat Mams voor de veiligheid de mooie servetbanden maar op 't buffet gezet had, holden ze weg, de tuin in, om naar de kippen te gaan kijken.

Liesbeth ging weer naar de keuken. Paps moest even weg, en nu werd 't binnen heel wat rustiger.

Maar die rust duurde óók alweer niet lang — want dan kwamen Bob en Jenny aan, om gedag te zeggen — en natuurlijk was Iedje er óók bij.

Wat waren die twee trouwe vriendinnetjes blij, dat ze elkaar weer zagen! Ze kropen dadelijk samen in de serre en begonnen elkaar lange verhalen te doen.

Loekie vond dat wel een beetje jammer, want nu zag Bob Anneke alleen maar in de verte. Maar — hij kende haar nu toch, en in de tuin maakte Jenny en hij kennis met de tweelingen, die opeens een beetje verlegen deden.

Bob en Jenny hadden niet veel tijd, want Iedjes Vader ging hun al gauw naar huis brengen.

„Dag Mevrouw —” zei Bob, toen hij wegging — dan wachtte hij even en zei er dan gauw achteraan: „En ik dank U wel, dat we hier zoo vaak mochten komen —”

Mams lachte eens.

„Daar hoef je niet voor te bedanken, jongenlief! We zijn veel te blij, dat jullie er zoo dikwijls geweest zijn, nietwaar, Loekie?”

„Nou, en óf!” zei Loekie welgemeend.

„Nou, dag Loek — zorg maar, dat je weer gauw lopen kunt!”
O, wat kon die Bob een stevige hand geven!

„Da-ag — en tot 't volgend jaar! Dag Jenny — denk je om de kaart, die je me sturen zou?”

„Vàst en zéker, hoor!”

„Da-ag! Da-ag!”

Anneke ging natuurlijk met Iedje méé naar huis — diè waren voorlopig niet van elkaar àf te slaan!

Een beetje moe van de ongewone drukte, bleef Loekie stil liggen. Nu waren Bob en Jenny wèg — jammer toch! Ze was net zo aan ze gewend. . . . maar 't volgend jaar kwamen ze terug — och, en nu waren de anderen toch weer thuis. . . .

Ze zuchtte eens even van blijheid.

Anneke's pop zat weer in Paps' grote stoel — Boy's alpientje hing op de kruk van de serre deur — in de tuin juichte Bertje luidop — rende Bob, fluitend en sissend als een „èchte” trein, de paden op en neer. . . . de boombladeren dansten vrolijk in de wind — en de zon scheen naar binnen, juist op Mams' haar. . . .

En Loekie móést 't even zeggen:

„Wat is alles nu heerlijk, hè Mams?”

INHOUD.

	Blz.
1. De brief van Tante Toos	7
2. O, die rapporten!	14
3. Verrassingen, schrik en verdriet	21
4. Teleurstelling, cadeautjes en berouw	27
5. Iedje's nieuwtje	32
6. Wat Bob zei en wat Bob kon	38
7. Niets dan narigheid!	45
8. Is Bob zo'n nare jongen?	52
9. Een kleine en een grote verrassing	58
10. „Wat is alles nu heerlijk!”	71